

21-03-2025

Αριθμός Παραβόλου: 77870527095509160094

ΨΗΦΙΟΠΟΙΗΜΕΝΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

ΒΕΒΑΙΩΝΕΤΑΙ Η ΤΑΥΤΙΣΗ ΜΕ ΤΟ ΕΝΤΥΠΟ ΕΓΓΡΑΦΟ

N.4727/2020

Αριθμός απόφασης

1110 /2025

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

12ο ΤΜΗΜΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή
Εφέτη, που όρισε το Τριμελές Συμβούλιο Διοικήσεως του Εφετείου
Αθηνών, και από τη Γραμματέα :

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις Μαΐου 2024
προκειμένου να δικάσει την παρακάτω υπόθεση μεταξύ:

Α) ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ Ανώνυμης Ασφαλιστικής Εταιρείας με την
επωνυμία "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε." η οποία εδρεύει στην Αθήνα (Λεωφ.
Αθηνών αρ. 110), με ΑΦΜ 094007989, νομίμως εκπροσωπούμενη, την
οποία εκπροσώπησε στο Δικαστήριο, με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2
του Κ.Πολ.Δ., η πληρεξούσια δικηγόρος της του

(ΑΜ Δ.Σ.Α.), για λογαριασμό της ΔΕ «
» (ΑΜ Δ.Σ.Α.

), με έδρα στην Αθήνα

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ

κατοίκου

του

), με ΑΦΜ

, τον οποίο εκπροσώπησε στο Δικαστήριο ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Ευάγγελος Ζερβέας του Παναγιώτη (ΑΜ Δ.Σ.Α. 9320), κάτοικος Αθηνών (Λεωφ. Αλεξάνδρας αρ. 101), ο οποίος ανακάλεσε την από 28.5.2024 δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.

Β) ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ

του [ ] του [ ] κατοίκου της Δημοτικής Κοινότητας Κω του Δήμου Κω (οδός [ ] αρ. [ ]), με ΑΦΜ [ ], τον οποίο εκπροσώπησε στο Δικαστήριο η πληρεξούσια δικηγόρος του [ ] (Α.Μ. ΔΣΑ [ ]), κάτοικος Αθηνών (οδός [ ]).

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΑΗΤΟΥ

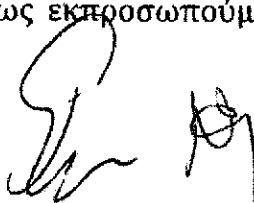
[ ] του [ ] και της [ ], κατοίκου [ ], με ΑΦΜ [ ], τον οποίο εκπροσώπησε στο Δικαστήριο ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Ευάγγελος Ζερβέας του Παναγιώτη (ΑΜ Δ.Σ.Α. 9320), κάτοικος Αθηνών (Λεωφ. Αλεξάνδρας αρ. 101), ο οποίος ανακάλεσε την από 28.5.2024 δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.

Γ) ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ

[ ] του [ ] και της [ ], κατοίκου [ ], με ΑΦΜ [ ], τον οποίο εκπροσώπησε στο Δικαστήριο ο πληρεξούσιος δικηγόρος του Ευάγγελος Ζερβέας του Παναγιώτη (ΑΜ Δ.Σ.Α. 9320), κάτοικος Αθηνών (Λεωφ. Αλεξάνδρας αρ. 101), ο οποίος ανακάλεσε την από 28.5.2024 δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ.

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΑΗΤΩΝ: 1)

του [ ] κατοίκου της [ ] (οδός [ ] αρ. [ ]), με ΑΦΜ [ ], τον οποίο εκπροσώπησε στο Δικαστήριο η πληρεξούσια δικηγόρος του [ ] (Α.Μ. ΔΣΑ [ ]), κάτοικος Αθηνών (οδός [ ]), 2) Ανώνυμης Ασφαλιστικής Εταιρείας με την επωνυμία "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε." η οποία εδρεύει στην Αθήνα (Λεωφ. Αθηνών αρ. 110), με ΑΦΜ 094007989, νομίμως εκπροσωπούμενη, την οποία εκπροσώπησε στο Δικαστήριο, με

δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δ., η πληρεξούσια δικηγόρος της [ ] του [ ] (ΑΜ Δ.Σ.Α. [ ]), για λογαριασμό της [ ] « [ ] » (ΑΜ Δ.Σ.Α. [ ]), με έδρα στην Αθήνα (οδός [ ] αρ. [ ]).

Ο ενάγων [ήδη εφεσίβλητος των υπό στοιχεία (Α) και (Β) εφέσεων και εκκαλών της υπό στοιχείο (Γ) εφέσεως] άσκησε ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών τις από 5.12.2016 (αρ. καταθ. [ ]) και από 30.4.2018 (αρ. καταθ. [ ]) δύο (2) αγωγές του, με τις οποίες ζήτησε να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται σ' αυτές.

Κατόπιν συνεκδικάσεως των άνω αγωγών, εκδόθηκε, αντίμωλία των διαδίκων, η με αριθμό [ ] οριστική απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγιναν εν μέρει δεκτές οι αγωγές.

Την απόφαση αυτή προσβάλλουν: 1) Η δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε." με την από 21.2.2023 (αρ. καταθ. [ ]) έφεσή της, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 27.4.2023 (αρ. καταθ. δικογρ. [ ]), οπότε αναβλήθηκε για 8.6.2023, ημερομηνία κατά την οποία αναβλήθηκε εκ νέου για τις 16.11.2023, κατά την οποία η συζήτησης της έφεσης αναβλήθηκε για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας, 2) Ο πρώτος εναγόμενος [ ] με την από 30.10.2023 (αρ. καταθ. [ ]) έφεσή του, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 8.6.2023 (αρ. καταθ. δικογρ. [ ]), οπότε αναβλήθηκε για 16.11.2023, κατά την οποία η συζήτηση της έφεσης αναβλήθηκε εκ νέου για τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας και 3) Ο ενάγων [ ] ([ ]) με την από 30.5.2023 (αρ. καταθ. [ ]) έφεσή του, δικάσιμος της οποίας ορίστηκε η 16.11.2023, (αρ. καταθ. δικογρ. [ ]), οπότε η συζήτηση της έφεσης αναβλήθηκε για τη

δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσας.

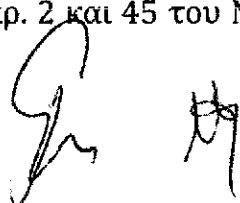
Κατά την κατά τα άνω ορισθείσα δικάσιμο, οι άνω εφέσεις, αφού συνεκφωνήθηκαν από τη σειρά του οικείου πινακίου, συζητήθηκαν.

Κατά τη συζήτηση των άνω εφέσεων στο ακροατήριο, η πληρεξούσια δικηγόρος της "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε." δεν παραστάθηκε, αλλά προκατέθεσε τις προτάσεις της και με σχετική δήλωσή της δήλωσε, σύμφωνα με το άρθρο 242 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., ότι συμφωνεί να συζητηθεί η υπόθεση, χωρίς να παρασταθεί, ενώ οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των λοιπών διαδίκων παραστάθηκαν όπως αναφέρεται ανωτέρω και αναφέρθηκαν στις προτάσεις τους που κατέθεσαν.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Οι υπό κρίση: Α) από 21.2.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση της "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε." Β) από 30.10.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση του ... και Γ) από 30.5.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση του ... (...) κατά της ... οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε, αντιμωλία των διαδίκων, κατά την ειδική διαδικασία των περιουσιακών διαφορών (άρθρο 614 αρ. 6 του Κ.Πολ.Δ.), έχουν ασκηθεί σύμφωνα με τις νόμιμες διατυπώσεις και είναι εμπρόθεσμες, δεδομένου ότι κατατέθηκαν εντός της καταχρηστικής προθεσμίας των δύο ετών από την δημοσίευση της εκκαλουμένης (13.1.2023), αφού οι διάδικοι δεν επικαλούνται ούτε προκύπτει επίδοση αυτής. Επιπλέον, για το παραδεκτό τους, προκαταβλήθηκε από τους εκκαλούντες, κατά την κατάθεση των εφέσεων, το οριζόμενο από το άρθρο 495 παρ. 3 Κ.Πολ.Δ. παράβολο ποσού 100 ευρώ, όπως τούτο ισχύει μετά την τροποποίησή του με τα άρθρα 35 παρ. 2 και 45 του Ν. 4446/2016 (ΦΕΚ Α 240/22.12.2016) (ε -

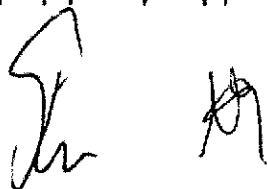

παράβολο 566132568953 0821 0016 για την πρώτη έφεση, e - παράβολο 567854182953 0829 0049 για την δεύτερη έφεση και e - παράβολο 588600632953 1127 0006 για την τρίτη έφεση. Πρέπει, επομένως, οι εφέσεις να γίνουν τυπικά δεκτές και να ερευνηθούν περαιτέρω, κατά την ίδια όπως παραπάνω διαδικασία, ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων τους (άρθρο 533 παρ. 1 Κ.Πολ.Δ.), αφού συνεκδικαστούν, λόγω της μεταξύ τους πρόδηλης συνάφειας και για οικονομία χρόνου και εξόδων (άρθρα 31, 246 ΚΠολΔ).

Ι) Ο ενάγων ( ) με τις από 5.12.2016 (αρ. καταθ.) και από 30.4.2018 (αρ. καταθ.) δύο (2) αγωγές του, εκθέτει ότι ο πρώτος εναγόμενος Ευάγγελος Σφακιανός στις 15.6.2013, οδηγώντας το υπ' αριθμ. κύκλ.

ΙΧΕ αυτοκίνητο, ιδιοκτησίας του, το οποίο, κατά τον ανωτέρω χρόνο, ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη στην δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία, κινείτο επί της οδού , στην περιοχή της Νήσου Κω και προκάλεσε, από αποκλειστική υπαιτιότητά του και υπό τις περιγραφόμενες ειδικότερα την αγωγή συνθήκες, τροχαίο αυτοκινητικό ατύχημα, κατά το οποίο τραυματίστηκε ο ίδιος, ο οποίος επέβαινε σε ποδήλατο. Με βάση αυτό το ιστορικό, κατόπιν παραδεκτής μετατροπής του αρχικά καταψηφιστικού αιτήματος των αγωγών σε έντοκο αναγνωριστικό, ζήτησε: 1) Με την από 5.12.2016 (αρ. καταθ.) αγωγή του να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι οφείλουν να του καταβάλουν, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον εκάστος, το συνολικό ποσό των 159.960 ευρώ, ήτοι: α) 99.960 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της ηθικής βλάβης που υπέστη από τον τραυματισμό του και β) 60.000 ευρώ ως πρόσθετη αποζημίωση κατ' άρθρο 931 ΑΚ λόγω της επικαλούμενης αναπηρίας που του καταλήφθηκε, με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής έως την πλήρη εξόφληση καθώς και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. 2) Με την 30.4.2018 (αρ. καταθ.

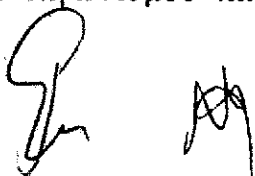
α) αγωγή του να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι είναι υποχρεωμένοι να του καταβάλουν, αλληλεγγύως και εις ολόκληρον έκαστος το συνολικό ποσό των 440.014 ευρώ, ήτοι: α) το συνολικό ποσό των 380 ευρώ λόγω της καταστροφής των προσωπικών του αντικειμένων παντελόνι, γυαλιά, μπλούζα και παπούτσια αξίας 100, 120, 60 και 80 ευρώ αντίστοιχα, β) το ποσό των 4.367 ευρώ (18.900 NIS) που κατέβαλε για 63 συνεδρίες σε ψυχολόγο (300 NIS η κάθε συνεδρία με ισοτιμία 4,33 NIS=1 ευρώ), γ) το ποσό των 235,00 ευρώ (1.020 NIS) που κατέβαλε κατά το αναφερόμενο χρονικό διάστημα για 11 συνεδρίες σε κλινική πόνου με την ίδια ως άνω ισοτιμία, δ) το ποσό των 8.087,00 ευρώ (35.000 NIS με την ίδια ως άνω ισοτιμία) που κατέβαλε για διάστημα 12 μηνών για μετακίνηση με χρήση ταξί, ε) το ποσό 900,00 ευρώ για λήψη βελτιωμένης διατροφής για χρονικό διάστημα τριών μηνών (10 ευρώ ημερησίως ή 43,3 NIS με την ίδια ως άνω ισοτιμία), στ) το ποσό των 20.100,00 ευρώ για την απασχόληση νοσοκόμας- οικιακής βοηθού για το χρονικό διάστημα των 10 ημερών που νοσηλεύτηκε και για διάστημα 11 μηνών μετά την έξοδό του από το νοσοκομείο κατά το οποίο δεν μπορούσε να αυτοεξυπηρετηθεί, και την οποία θα είχε προσλάβει εάν η σύζυγός του δεν του πρόσφερε χωρίς αντάλλαγμα τις υπηρεσίες που χρειαζόταν κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα για κάθε επιμέρους χρονικό διάστημα, ζ) το συνολικό ποσό των 38.885 ευρώ που απώλεσε κατά το χρονικό διάστημα από 1-7-2013 έως 31-5-2014 λόγω της αδυναμίας του, συνεπεία του τραυματισμού του, να παρέχει τις υπηρεσίες του ως δικηγόρος στην εταιρεία «~~Εταιρεία~~» - δικηγορική εταιρεία», όπου εργαζόταν με μηνιαίο καθαρό μισθό ύψους 15.301 NIS (3.535 ευρώ με ισοτιμία 1 ευρώ = 4,33 NIS) και η) το ποσό των 76.000 ευρώ που απώλεσε ως δικηγόρος - ελεύθερος επαγγελματίας διατηρών προσωπικό δικηγορικό γραφείο για το χρονικό διάστημα από 1-6-2014 έως 30-4-2018 (47 μήνες X 1617,00 ευρώ ανά μήνα) δεδομένου του ότι μετά την επιστροφή στην εργασία του κέρδιζε λόγω της αναπηρίας που του

καταλήφθηκε 7.000 ΝΙΣ μηνιαίως (1617,00 ευρώ με ισοτιμία 4,33 ΝΙΣ = 1 ευρώ) λιγότερα σε σχέση με το χρόνο πριν το ατύχημα και το ποσό των 291.060,00 ευρώ που θα απωλέσει με βεβαιότητα στο μέλλον από 1-5-2018 και για 15 έτη (1617,00 ευρώ /μήνα Χ12Χ15) για τον ίδιο λόγο, όλα δε τα ανωτέρω ποσά με το νόμιμο τόκο από την επίδοση της αγωγής έως την πλήρη εξόφληση, καθώς και να καταδικαστούν οι εναγόμενοι στην καταβολή της δικαστικής του δαπάνης. Κατόπιν συνεκδικάσεως των ως άνω αγωγών εκδόθηκε η εκκαλούμενη με αριθμό ..... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (διαδικασία περιουσιακών διαφορών), η οποία ορθά έκρινε ότι στην ένδικη περίπτωση, η οποία παρουσιάζει στοιχεία αλλοδαπότητας, λόγω του ότι ο παθών ενάγων είναι αλλοδαπός (Ισραηλινής ιθαγένειας), ο οποίος διαμένει μόνιμα το εξωτερικό (Ισραήλ), εφαρμοστέο δίκαιο κατ' άρθρο 26 ΑΚ είναι το ελληνικό (ΑΠ 1015/2012 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) και στη συνέχεια έκρινε: 1) την από 5.12.2016 (αρ. καταθ. ....) αγωγή ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις αναφερόμενες σ' αυτή διατάξεις, πλην του αιτήματος περί κηρύξεως της αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής, το οποίο απέρριψε ως μη νόμιμο και 2) την 30.4.2018 (αρ. καταθ. ....) αγωγή ορισμένη και νόμιμη στηριζόμενη στις αναφερόμενες σ' αυτή διατάξεις, πλην ορισμένων κονδυλίων ως προς τα οποία απέρριψε την αγωγή ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας και δη α) το κονδύλιο για αποζημίωση λόγω καταστροφής των προσωπικών του αντικειμένων, β) το κονδύλιο των 8.089 ευρώ για χρήση ταξί, γ) το κονδύλιο των 367.060 ευρώ λόγω της απώλειας των εισοδημάτων του ως ελεύθερου επαγγελματία - δικηγόρου για το χρονικό διάστημα από 1.7.2013 έως 30.4.2018 και για 15 έτη μετά και πλην του αιτήματος περί κηρύξεως της αποφάσεως προσωρινά εκτελεστής το οποίο απέρριψε ως μη νόμιμο. Στην συνέχεια: 1) Δέχτηκε εν μέρει την πρώτη αγωγή, αναγνώρισε την υποχρέωση των εναγόμενων να καταβάλουν στον ενάγοντα, εις ολόκληρον έκαστος, το συνολικό ποσό των 80.000 ευρώ, ο

πρώτος με το νόμιμο τόκο επιδικίας και η δεύτερη με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επίδοση της αγωγής έως την πλήρη εξόφληση, 2) Δέχτηκε εν μέρει την δεύτερη ως άνω αγωγή, αναγνώρισε την υποχρέωση των εναγόμενων να καταβάλουν στον ενάγοντα, εις ολόκληρον έκαστος, το συνολικό ποσό των 37.326,09 ευρώ, με το νόμιμο τόκο επιδικίας από την επίδοση της αγωγής έως την πλήρη εξόφληση και 3) καταδίκασε τους εναγόμενους, έκαστο εις ολόκληρον, στην καταβολή μέρους της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος αμφοτέρων των αγωγών, την οποία όρισε στο ποσό των 3.500 ευρώ. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται με τις κρινόμενες εφέσεις τους, ζητώντας την εξαφάνισή της για τους περιεχόμενους σ' αυτές λόγους, που ανάγονται σε εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου και εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων, κατά τα ειδικότερα αναφερόμενα σ' αυτές, τόσο ο ενάγων διώκοντας την αποδοχή στο σύνολό τους των αγωγών του όσο και οι εναγόμενοι, διώκοντας την απόρριψη και των δύο αγωγών.

1) Κατά τη διάταξη του άρθρου 931 ΑΚ «η αναπηρία ή η παραμόρφωση, που προξενήθηκε στον παθόντα, λαμβάνεται υπόψη κατά την επιδίκαση της αποζημίωσης, αν επιδρά στο μέλλον του». Ως «αναπηρία» θεωρείται κάποια έλλειψη της σωματικής, νοητικής ή ψυχικής ακεραιότητάς του προσώπου, ενώ ως «παραμόρφωση», νοείται κάθε ουσιώδης αλλοίωση της εξωτερικής εμφανίσεως του προσώπου, η οποία καθορίζεται όχι αναγκαίως κατά τις απόψεις της ιατρικής, αλλά κατά τις αντιλήψεις της ζωής. Περαιτέρω, ως «μέλλον» νοείται η επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική εξέλιξη του προσώπου. Δεν απαιτείται βεβαιότητα δυσμενούς επιρροής της αναπηρίας ή παραμορφώσεως στο μέλλον του προσώπου. Αρκεί και απλή δυνατότητα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων. Στον επαγγελματικό - οικονομικό τομέα η αναπηρία ή παραμόρφωση του ανθρώπου, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας, αποτελεί αρνητικό στοιχείο στο πλαίσιο του ανταγωνισμού και της οικονομικής εξελίξεως και προαγωγής του. Οι

δυσμενείς συνέπειες είναι περισσότερο έντονες σε περιόδους οικονομικών δυσχερειών και στενότητας στην αγορά εργασίας. Οι βαρυνόμενοι με αναπηρία ή παραμόρφωση μειονεκτούν και κινδυνεύουν να βρεθούν εκτός εργασίας έναντι των υγιών συναδέλφων τους. Η διάταξη του άρθρου 931 ΑΚ προβλέπει επιδίκαση από το δικαστήριο χρηματικής παροχής στον παθόντα αναπηρία ή παραμόρφωση, εφόσον συνεπεία αυτών επηρεάζεται το μέλλον του. Η χρηματική αυτή παροχή δεν αποτελεί αποζημίωση, εφ' όσον η τελευταία εννοιολογικώς συνδέεται με την επίκληση και απόδειξη ζημίας περιουσιακής, δηλαδή διαφοράς μεταξύ της περιουσιακής καταστάσεως μετά το ζημιογόνο γεγονός και εκείνης που θα υπήρχε χωρίς αυτό. Εξάλλου, η συνεπεία της αναπηρίας ή παραμορφώσεως ανικανότητα προς εργασία, εφόσον προκαλεί στον παθόντα περιουσιακή ζημία, αποτελεί βάση αξιώσεως προς αποζημίωση, που στηρίζεται στη διάταξη του άρθρου 929ΑΚ (διαφυγόντα κέρδη). Η βλάβη δηλαδή του σώματος ή της υγείας του ανθρώπου δεν επιδρά αφ' εαυτής στο ζήτημα της ικανότητας προς εργασία και στην εξ αυτής ικανότητα κτήσεως εισοδημάτων, ενώ περαιτέρω η ικανότητα κτήσεως εισοδημάτων δεν συνεπάγεται αυτομάτως και περιουσιακή ζημία, καθόσον, ενόψει της ικανότητας προσαρμογής του ανθρωπίνου σώματος, π.χ. σωματική αναπηρία σε ποσοστό 5 - 10% υπό ανατομο - φυσιολογική άποψη είναι δυνατόν να μην επηρεάζει καθόλου την ικανότητα του προσώπου προς κτήση εισοδήματος (έτσι και Αθ. Κρητικός, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, τόμος Ι, πέμπτη έκδοση, 2019, παρ. 17, αρ. 131 - 134, σελ. 391 - 392). Το ζήτημα αυτό εξετάζεται σε κάθε περίπτωση συγκεκριμένα και όχι αφηρημένα, αφού είναι δυνατόν, παρά τη βλάβη της υγείας ενός προσώπου, έστω και μόνιμη, να μην επηρεάζεται καθόλου η επαγγελματική - οικονομική του δραστηριότητα. Επίσης, ο παθών έχει απαίτηση για χρηματική ικανοποίηση κατά το άρθρο 932 ΑΚ, εφόσον υπέστη από την αναπηρία ή παραμόρφωση ηθική βλάβη. Είναι πρόδηλο ότι η κατά την αυτή διάταξη αξίωση είναι διαφορετική τόσο από την κατ'

άρθρο 929 ΑΚ αξίωση για διαφυγόντα εισοδήματα του παθόντος, όσο και από την κατ' άρθρο 932 ΑΚ χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Είναι αυτονόητο ότι όλες οι παραπάνω αξιώσεις δύνανται να ασκηθούν είτε σωρευτικώς, είτε μεμονωμένως, αφού πρόκειται για αυτοτελείς αξιώσεις και η θεμελίωση εκάστης εξ αυτών δεν προϋποθέτει αναγκάτως την ύπαρξη μίας των υπολοίπων. Η αποζημίωση δε του άρθρου 931ΑΚ παρέχεται, εάν οι δυσμενείς συνέπειες της αναπηρίας ή παραμορφώσεως στην επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική μελλοντική ζωή του παθόντος δεν μπορούν να καλυφθούν εντελώς με τις παροχές από τις διατάξεις των άρθρων 929 και 932 ΑΚ [σχετ. ΑΠ 187/2021, ΑΠ 929/2020, ΑΠ 1335/2017, ΑΠ 1999/2017 ΑΠ 209/2017, ΑΠ 158/2016 και ΕφΑΘ 703/2021, δημ/ση όλων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ].

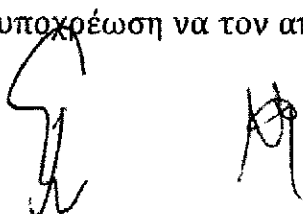
II) Σύμφωνα με το άρθρο 932 ΑΚ σε περίπτωση αδικοπραξίας, ανεξάρτητα από την αποζημίωση για την περιουσιακή ζημία, το δικαστήριο μπορεί να επιδικάσει εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης. Σκοπός της διάταξης αυτής είναι να επιτυγχάνεται μία υπό ευρεία έννοια αποκατάσταση του παθόντος για την ηθική του βλάβη, λόγω της αδικοπραξίας, ώστε αυτός να απολαύει μία δίκαιη και επαρκή ανακούφιση και παρηγοριά, χωρίς, από το άλλο μέρος, να εμπορευματοποιείται η προσβληθείσα ηθική αξία και να επεκτείνεται υπέρμετρα το ύψος της αποζημιώσεως για ηθική βλάβη, που δεν μπορεί να αποτιμηθεί επακριβώς σε χρήμα. Έτσι το Δικαστήριο της ουσίας, αφού αναίρετικά ανέλεγκτα δεχθεί ότι συνεπεία αδικοπραξίας προκλήθηκε σε κάποιο πρόσωπο ηθική βλάβη, καθορίζει στη συνέχεια το ύψος της οφειλόμενης γι' αυτήν χρηματικής ικανοποιήσεως, κατά τις αρχές της εύλογης αποζημίωσης, χωρίς να είναι απαραίτητο να τάξει ειδική απόδειξη ως προς το ύψος της, αντλώντας, με βάση τον άνω σκοπό, ως ουσιώδη χαρακτηριστικά της έννοιας του «ευλόγου» εκείνα τα στοιχεία που αποτελούν τα πλέον πρόσφορα μέσα για την εκπλήρωση του εν λόγω σκοπού της διάταξης. Τέτοια καθοριστικά στοιχεία είναι κυρίως, το είδος

και η βαρύτητα της ηθικής προσβολής, η περιουσιακή, κοινωνική και προσωπική κατάσταση των μερών και κυρίως του παθόντος, η βαρύτητα του πταίσματος του δράστη (στον βαθμό που επηρεάζει την ένταση της ηθικής βλάβης), η βαρύτητα του τυχόν συντρέχοντος πταίσματος του παθόντος, άλλες ειδικότερες συνθήκες πρόκλησης της ηθικής βλάβης, όπως η συμπεριφορά του υπεύθυνου μετά την τέλεση της αδικοπραξίας κλπ. Τα στοιχεία αυτά οδηγούν το δικαστή να σχηματίσει την κατά το άρθρο 932 ΑΚ εύλογη κρίση του (όχι κατά τις υποκειμενικές του ανέλεγκτες αντιλήψεις), αλλά κατ' εφαρμογή του αντικειμενικού μέτρου που θα εφαρμόζε και ο νομοθέτης, αν έθετε ο ίδιος τον κανόνα αποκατάστασης της ηθικής βλάβης στην ατομική περίπτωση. Συνάγεται δε το αντικειμενικό αυτό μέτρο από τον ανωτέρω σκοπό του άρθρου 932 ΑΚ και, μέσω αυτού, από την όλη κλίμακα των υπερκειμένων σκοπών του συστήματος αποζημίωσης λόγω αδικοπραξίας του ΑΚ. Η κρίση του δικαστηρίου της ουσίας, όσον αφορά το ύψος της επιδικαστέας χρηματικής ικανοποίησης αποφασίζεται (κατ' αρχήν αναιρετικώς ανέλεγκτα), με βάση τους ισχυρισμούς και τα αποδεικτικά στοιχεία που θέτουν στη διάθεσή του οι διάδικοι. Επιβάλλεται όμως, σε κάθε περίπτωση να τηρείται, κατά τον καθορισμό του επιδικαζόμενου ποσού, η αρχή της αναλογικότητας ως γενική νομική αρχή και δη αυξημένης τυπικής ισχύος (άρθρα 2 παρ.1 και 25 του ισχύοντος Συντάγματος), με την έννοια ότι η σχετική κρίση του δικαστηρίου, δεν πρέπει να υπερβαίνει τα όρια όπως αυτά διαπιστώνονται από τα δεδομένα της κοινής πείρας και την κοινή περί δικαίου συνείδηση σε ορισμένο τόπο και χρόνο. Και τούτο, διότι μια απόφαση, με την οποία επιδικάζεται ένα ευτελές ή υπέρμετρα μεγάλο ποσό, ως δήθεν εύλογο κατά την ελεύθερη κρίση του δικαστηρίου, προς αποκατάσταση της ηθικής βλάβης, ευτελίζει, στην πρώτη περίπτωση, (όσον αφορά τον παθόντα), το σεβασμό της αξίας του ανθρώπου, και στην δεύτερη, (όσον αφορά τον υπόχρεο), το δικαίωμα της περιουσίας τους, αφού το δικαστήριο επεμβαίνοντας στη διαφορά μεταξύ

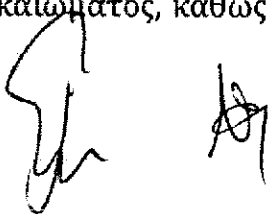
ιδιωτών πρέπει να τηρεί μια δίκαιη ισορροπία ανάμεσα στα αντιτιθέμενα συμφέροντα, με παράλληλη προστασία των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Στο σημείο αυτό σημειώνεται ότι η έννοια της αναλογικότητας είναι έννοια αυστηρότερη του «ευλόγου» και συνακόλουθα το «εύλογο» εμπεριέχεται αναγκαίως στο «ανάλογο». Άλλωστε την αρχή αυτή εκφράζει και η υπερνομοθετικής ισχύος διάταξη του άρθρου 1 του πρώτου πρόσθετου πρωτοκόλλου της ΕΣΔΑ, υπό την έννοια ότι πρέπει να υπάρχει μια ανεκτή σχέση αναλογικότητας μεταξύ των χρησιμοποιούμενων μέσων και του σκοπού που επιδιώκει κάθε μέτρο, το οποίο αποστερεί ένα άτομο από θεμελιακό δικαίωμά του, όπως από την ιδιοκτησία του (Ολ. ΑΠ 10/2017, ΟΛΑΠ 9/2015, ΑΠ 184/2021, ΑΠ 525/2021, ΑΠ 934/2020, ΑΠ 929/2020, ΑΠ 609/2020, ΑΠ 398/2020, ΑΠ 43/2020, ΑΠ 1136/2018 δημ. ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»].

Περαιτέρω, κατά το άρθρο 216 παρ.1 ΚΠολΔ η αγωγή εκτός από τα στοιχεία που ορίζονται στα άρθρα 118 ή 117 του ίδιου κώδικα, πρέπει να περιέχει: α) σαφή έκθεση των γεγονότων που θεμελιώνουν σύμφωνα με το νόμο την αγωγή και δικαιολογούν την άσκηση της από τον ενάγοντα κατά του εναγομένου, β) ακριβή περιγραφή του αντικειμένου της διαφοράς, γ) ορισμένο αίτημα. Όταν στο δικόγραφο της αγωγής δεν περιέχονται όλα τα παραπάνω στοιχεία ή όταν αυτά περιέχονται ασαφώς ή ελλιπώς, τότε η έλλειψη αυτή καθιστά το δικόγραφο αυτής αόριστο και ανεπίδεκτο δικαστικής εκτίμησης, με αποτέλεσμα το απαράδεκτο αυτού. Το απαράδεκτο αυτό ερευνάται και αυτεπάγγελτα από το δικαστήριο, διότι αποτελεί ζήτημα αναγόμενο στην τήρηση της προδικασίας, που αφορά τη δημόσια τάξη. Η αοριστία της αγωγής δεν μπορεί να συμπληρωθεί ούτε με τις προτάσεις, ούτε με παραπομπή σε άλλα έγγραφα της δίκης, αλλά ούτε και με την εκτίμηση των αποδείξεων (ΑΠ 792/2014, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ-627000). Εξάλλου, κατά τη διάταξη του άρθρου 914 ΑΚ, όποιος ζημιώσει άλλον παράνομα και υπαίτια έχει υποχρέωση να τον αποζημιώσει. Κατά την έννοια της διάταξης αυτής, για

την ύπαρξη της αδικοπραξίας και την απ' αυτή υποχρέωση του δράστη σε αποζημίωση του παθόντος απαιτείται: α) επέλευση ζημίας και τα στοιχεία που την προσδιορίζουν ως θετική ή αποθετική, β) η ζημία αυτή να επήλθε από το δράστη παρανόμως, συγχρόνως δε και υπαίτια, ήτοι από δόλο ή αμέλεια (330ΑΚ), γ) η παράνομη συμπεριφορά του υπαιτίου να οφείλεται σε πράξη ή παράλειψη αυτού όταν δεν καταβάλλεται η απαιτούμενη στις συναλλαγές επιμέλεια και δ) να υφίσταται πρόσφορη (αιτιώδης) συνάφεια μεταξύ της ζημιογόνου πράξης ή παράλειψης και της επελθούσας ζημίας η οποία συντρέχει όταν, κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας και τη λογική, η συμπεριφορά αυτή στο χρόνο και με τις συνθήκες που έλαβε χώρα, ήταν ικανή, κατά τη συνήθη και κανονική πορεία των πραγμάτων, να επιφέρει το επιζήμιο αποτέλεσμα το οποίο και πράγματι επέφερε στη συγκεκριμένη περίπτωση (ΑΠ 1067/2009 δημοσίευση ΝΟΜΟΣ). Περαιτέρω από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 298, 914 και 929 ΑΚ προκύπτει ότι σε περίπτωση βλάβης του σώματος ή της υγείας, συνεπεία αδικοπραξίας, η αποζημίωση περιλαμβάνει εκτός από τα νοσήλια και τη ζημία που έχει ήδη επέλθει οτιδήποτε ο παθών θα στερείται στο μέλλον ή θα ξοδεύει επιπλέον εξαιτίας της αύξησης των δαπανών του, δηλαδή η αποζημίωση περιλαμβάνει τη μείωση της υπάρχουσας περιουσίας του δανειστή (θετική ζημία), καθώς και το διαφυγόν κέρδος. Ως τέτοιο κέρδος, λογίζεται εκείνο, που προσδοκά κανείς με πιθανότητα σύμφωνα με τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή τις ειδικές περιστάσεις και ιδίως τα προπαρασκευαστικά μέτρα, που έχουν ληφθεί. Ως διαφυγόντα κέρδη θεωρούνται και τα κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων ή κατά τις (συντρέχουσες) ειδικές περιστάσεις μετά πιθανότητας προσδοκώμενα έσοδα, τα οποία ο δικαιούχος (ζημιωθείς), αν δεν μεσολαβούσε το αδικοπρακτικό γεγονός, θα προσποριζόταν (ΕφΔωδ 114/2012, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ) και τα οποία συνήθως προέρχονται από την άσκηση επαγγελματικής δραστηριότητας ή την παροχή μισθωτής εργασίας. Επομένως, η επελθούσα ζημία του στην

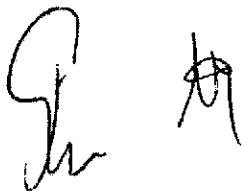
περίπτωση αυτή συνίσταται επί μεν μισθωτού στην διακοπή του μισθού από τον εργοδότη λόγω ανικανότητας προσφοράς εργασίας (ΕφΔωδ 166/2012, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ), όπως και στην απώλεια διαφόρων επιδομάτων άδειας, δώρων κλπ. (ΕφΠατρ 319/2009, ΑχΝομ 2010.591), επί δε ελεύθερου επαγγελματία στη ματαίωση του καθαρού κέρδους που θα αποκόμιζε αφαιρουμένων των εξόδων από τη λειτουργία της επιχείρησής του (ΑΠ 1305/2014, ΧρΙΔ 2015.107). Για να δικαιούται αποζημίωση ο τελευταίος πρέπει να αποδείξει αφενός ότι δεν μπόρεσε στο κρίσιμο χρονικό διάστημα να ασκήσει την επαγγελματική δραστηριότητα που προηγουμένως ασκούσε και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων θα εξακολουθούσε να ασκεί, αν δεν μεσολαβούσε η βλάβη του σώματος ή της υγείας του και αφετέρου ότι με τον τρόπο αυτό ζημιώθηκε τουλάχιστον τα ποσά που κέρδιζε προηγουμένως από την ίδια απασχόληση. Ο υπολογισμός των διαφυγόντων κερδών του γίνεται στην περίπτωση αυτή με βάση τα δεδομένα του αμέσως προγενέστερου του τραυματισμού χρόνου (ΑΠ 1305/2014, ο.π.), δεδομένου ότι η ζημία από την πιο πάνω αιτία υπολογίζεται κατά τρόπο συγκεκριμένο και όχι αφηρημένο. Περαιτέρω, από το συνδυασμό των παραπάνω διατάξεων, με εκείνες των άρθρων 111 παρ.2, 118 και 216 παρ.1 ΚΠολΔ, προκύπτει ότι για το ορισμένο και την πληρότητα της αγωγής, με την οποία επιδιώκεται επιδίκαση ως αποζημίωση του διαφυγόντος κέρδους, δεν αρκεί η απλή επανάληψη των εκφράσεων του άρθρου 298 ΑΚ, ούτε η αναφορά του συνολικά φερόμενου ως διαφυγόντος κέρδους. Απαιτείται εξειδικευμένη και λεπτομερής κατά περίπτωση μνεία των συγκεκριμένων περιστατικών, που προσδιορίζουν την προσδοκία ορισμένου κέρδους με βάση την κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων πιθανότητα, των ειδικών περιστάσεων και ληφθέντων μέτρων που καθιστούσαν πιθανό το κέρδος κατά τα επί μέρους κονδύλια, ο καθορισμός του ύψους του καθαρού κέρδους που θα αποκόμιζε ο ενάγων από την εκμετάλλευση του πράγματος ή του δικαιώματος, καθώς και ιδιαίτερη επίκληση των κονδυλίων αυτών, ώστε

να μπορεί να ερευνηθεί η ουσιαστική βασιμότητά του. Διαφορετικά η αγωγή είναι αόριστη και για το λόγο αυτό απορριπτέα (ΑΠ 1067/2014, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ-638164, ΑΠ 1062/2008, δημοσίευση ΝΟΜΟΣ-476272).

Στην προκειμένη περίπτωση με τον υπό στοιχεία Β2,1^α, 1β, 1γ λόγο της έφεσής του ο εκκαλών της τρίτης των συνεκδικαζόμενων εφέσεων παραπονείται για την απόρριψη από την εκκαλούμενη ως αόριστων των κονδυλίων: α) ποσού 380 ευρώ που αφορά την αξία των προσωπικών του αντικειμένων, β) ποσού 8.089 ευρώ που αφορά τη χρήση ταξί, και γ) ποσού 367.060 ευρώ λόγω της απώλειας εισοδημάτων του ως ελεύθερου επαγγελματία – δικηγόρου για το χρονικό διάστημα από 1.7.2013 έως 30.4.2018 και 15 έτη μετά. Από την επισκόπηση του δικογράφου της αγωγής προκύπτουν τα εξής: 1) Για το πρώτο κονδύλιο της αγωγής ο ενάγων αναφέρει τα προσωπικά του αντικείμενα που ισχυρίζεται ότι καταστράφηκαν και την αξία τους, χωρίς να διευκρινίζει αν ζητείται η αξία τους ως καινούργιων ή μεταχειρισμένων, στοιχείο απαραίτητο για την θεμελίωση της ιστορικής βάσης της αγωγής, το οποίο παρέχει την δυνατότητα στους εναγόμενους να αμυνθούν αναπτύσσοντας τους απαιτούμενους ισχυρισμούς αντίκρουσης. Καμία ρητή αναφορά δεν γίνεται στο αγωγικό δικόγραφο ότι οι αναγραφόμενες αξίες είναι αυτές που είχαν τα προσωπικά του αντικείμενα κατά το χρόνο του επίδικου ατυχήματος, όπως αβασίμως ισχυρίζεται με την έφεσή του ο εκκαλών. Έτσι, με δεδομένο ότι, κατά πάγια νομολογία, η αξία του καταστραφέντος πράγματος και η θετική ζημία του παθόντος υπολογίζονται βάσει της καταστάσεως στην οποία το πράγμα βρισκόταν κατά το χρόνο της καταστροφής και όχι βάσει της δαπάνης που απαιτείται για την απόκτηση άλλου όμοιου καινούργιους (ΑΠ 576/2016, ΑΠ 839/2012, ΑΠ 68/2005 δημ/ση όλων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), η πιο πάνω έλλειψη της αγωγής καθιστά αυτή αόριστη. 2) Για το δεύτερο ως άνω κονδύλιο της αγωγής του αναφέρεται ότι δαπανήθηκε συνολικά το ποσό των 8.089 ευρώ για την

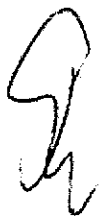
χρήση ταξί επί ένα έτος, χωρίς να προσδιορίζεται ποιες διαδρομές έκανε, πόσες διαδρομές, ποιες χιλιομετρικές αποστάσεις κάλυψε με αυτές και ποιο ήταν το αντίτιμο της κάθε διαδρομής. Οι ελλείψεις αυτές, καίτοι το εν λόγω κονδύλιο ενόψει της φύσεώς του δικαιολογεί κάποια ελαστικότητα (ΕφΑθ 6394/2019, ΕφΑθ 6357/2019, πρβλ. Αθ. Κρητικού, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, τόμος Ι, πέμπτη έκδοση, 2019, παρ. 22, αρ. 109, σε. 757) καθιστούν την αγωγή αόριστη, λόγω της παντελούς ελλείψεως των άνω στοιχείων που είναι καθοριστικά για την εξειδίκευση της εν λόγω απαίτησης. Ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι οι διαδρομές για τις οποίες έγινε χρήση ταξί ήταν εντελώς συγκεκριμένες, με όλες τις διευθύνσεις και τις τοποθεσίες γνωστές και ότι μνημονεύει αυτές στο αγωγικό δικόγραφο δεν είναι βάσιμος καθόσον στην αγωγή του δεν γίνεται καμία τέτοια εξειδίκευση και συγκεκριμενοποίηση. 3) Για τη θεμελίωση της αξιώσεώς του αναφορικά με το τρίτο ως άνω κονδύλιο γίνεται απλή και αφηρημένη επανάληψη των στοιχείων του άρθρου 298 ΑΚ και δεν αναφέρονται όλα εκείνα τα κρίσιμα περιστατικά, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην πιο πάνω μείζονα σκέψη από τα οποία προκύπτει ότι θα εισέπραττε με πιθανότητα από την επαγγελματική του δραστηριότητα ως ελεύθερου επαγγελματία - δικηγόρου το αιτούμενο ποσό κέρδους κατά τη συνηθισμένη πορεία των πραγμάτων ή με βάση τις ειδικές συνθήκες της συγκεκριμένης περίπτωσης και ιδίως δεν αναφέροντα τα προπαρασκευαστικά μέτρα που είχε λάβει τα οποία θα του εξασφάλιζαν τα εισοδήματα που δεν μπορεί να αποκομίσει λόγω του τραυματισμού του και των συνεπειών του. Για την θεμελίωση του συγκεκριμένου αγωγικού κονδυλίου δεν αρκεί η αναφορά ότι με βάση τη συνήθη πορεία των πραγμάτων θα αποκόμιζε το ποσό των 7.000 ΝΙΣ ή 2627,00 ευρώ επιπλέον το μήνα υπολογιζόμενο με βάση τη διαφορά μεταξύ του μηνιαίου εισοδήματος του κατά τον τελευταίο μήνα εργασίας προ του ατυχήματος και αμέσως μετά από αυτό δεδομένου του ότι ως ελεύθερος επαγγελματίας δεν έχει σταθερό εισόδημα ανά μήνα αλλά τα

εισοδήματά του εξαρτώνται από τον αριθμό, το είδος, τη σοβαρότητα, το οικονομικό αντικείμενο και τα λοιπά ιδιαίτερα χαρακτηριστικά των υποθέσεων που αναλαμβάνει, τα Δικαστήρια στα οποία παρίσταται και άλλους παράγοντες, για την προοπτική συνδρομής των οποίων και συνακόλουθα το τρόπο με τον οποίο αυτοί θα διαμόρφωναν τα προσδωκόμενα μελλοντικά εισοδήματα του ενάγοντος δεν μπορούν να εξαχθούν συμπεράσματα μόνο από το ύψος του μηνιαίου εισοδήματός του κατά τον τελευταίο (πριν το ατύχημα) μήνα της εργασίας του. Ο ισχυρισμός του εκκαλούντος ότι το εν λόγω αγωγικό κονδύλι είναι ορισμένο, καθόσον δεν εδράζεται στην γενικότερη πρότερη απασχόλησή του ως Δικηγόρος - Ελεύθερος Επαγγελματίας εκτός εταιρείας, αλλά αποκλειστικά και μόνο στο σκέλος της απασχόλησής του που αφορά την συμμετοχή μου στην αναφερόμενη στην αγωγή δικηγορική εταιρεία, με βάση τις απολαβές της οποίας και μόνο, έχει υποστεί μείωση κατά 1.617 ευρώ μηνιαίως, εισφέρει στοιχεία διάφορα των αναφερομένων στην αγωγή σχετικά με το αιτούμενο κονδύλιο των 367.060 ευρώ, δεδομένου ότι σε αυτή δεν αναφέρεται ότι τα διαφυγόντα κέρδη του θα προέκυπταν από την ελλειμματική συμμετοχή του στην δικηγορική εταιρεία. Σ' αυτήν γίνεται αναφορά στην αγωγή του μόνο για την θεμελίωση της απώλειας εισοδήματος συνολικού ποσού 38.885 ευρώ λόγω της απουσίας από την εργασία του για το χρονικό διάστημα από 1.7.2013 έως και την 31.5.2014, ημερομηνία κατά την οποία αναφέρει ότι επέστρεψε στην εργασία του. Ενόψει των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο έκρινε με όμοιο τρόπο και απέρριψε την αγωγή ως αόριστη ως προς τα προαναφερθέντα τρία κονδύλια δεν έσφαλε, απορριπτομένου ως αβάσιμου του ερευνώμενου λόγου της τρίτης έφεσης, με τον οποίο ο εκκαλών ισχυρίζεται τα αντίθετα.

Κατά τη διάταξη του άρθρου 339 του Κ.Πολ.Δ. αποδεικτικά μέσα είναι η ομολογία, η αυτοψία, η πραγματογνωμοσύνη, τα έγγραφα, η εξέταση των διαδίκων, οι μάρτυρες, τα δικαστικά τεκμήρια και οι ένορκες

βεβαιώσεις. Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 591 παρ. 1 εδ. ά', 340 παρ. 1, 393 επ. και 421-424 του Κ.Πολ.Δ., όπως αυτά ισχύουν μετά το ν. 4334/2015, ως εκ του χρόνου ασκήσεως της αγωγής και της έφεσης, προκύπτει ότι σε υποθέσεις που δικάζονται κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 614 παρ. 3 του Κ.Πολ.Δ.), το δικαστήριο λαμβάνει υπ' όψη και εκτιμά ελεύθερα και αποδεικτικά μέσα που δεν πληρούν τους όρους του νόμου, με την επιφύλαξη των άρθρων 393 και 394 του Κ.Πολ.Δ., οι δε μαρτυρίες τρίτων δίδονται είτε με εξέταση αυτών ενώπιον του δικαστηρίου κατά την ορισθείσα δικάσιμο είτε με ένορκες βεβαιώσεις. Μαρτυρία που δόθηκε με άλλο τρόπο δεν λαμβάνεται καθόλου υπόψη κατά την εκτίμηση των αποδείξεων, ήτοι ούτε για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων. Αυτό ισχύει και για τις δηλώσεις ή βεβαιώσεις τρίτων, που αποτελούν μαρτυρίες αυτών, εφόσον έγιναν για να χρησιμοποιηθούν, κατά την κρίση του Δικαστηρίου της ουσίας, ως αποδεικτικά μέσα στην ορισμένη μεταξύ άλλων πολιτική δίκη, χωρίς να τηρηθούν οι άνω δικονομικές διατάξεις (Ολ. ΑΠ 8/1987, ΑΠ 17/2021, ΑΠ 297/2019, ΑΠ 1088/2019 δημ/ση όλων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στην προκειμένη περίπτωση ο εκκαλών Βίκτορ Ουζάν με την τον υπό στοιχείο (Β3) λόγο της έφεσής του παραπονείται ότι εσφαλμένα δεν ελήφθησαν υπόψη από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο: α) η από 11.12.2015 δήλωση - βεβαίωση του Ελιάου Τσακοςβίλι, οδηγού ταξί και β) η από 4.1.2017 υπεύθυνη δήλωση του Αβι Χίμι, δικηγόρου, ενώπιον του δικηγόρου Αριέ Σακνάι. Πλην όμως, από το περιεχόμενο των δηλώσεων αυτών καθίσταται προφανές ότι αυτές συντάχθηκαν αποκλειστικά και μόνο για να χρησιμοποιηθούν ως μαρτυρίες υπέρ του κατηγορουμένου προς απόδειξη των αγωγικών του κονδυλίων κατά την εκδίκαση της ένδικης διαφοράς. Εξάλλου, ούτε ο εκκαλών επικαλείται ούτε αποδεικνύεται από τα λοιπά αποδεικτικά στοιχεία ότι αυτά συντάχθηκαν για κάποιο σκοπό άσχετο με την παρούσα δίκη. Έτσι αυτές οι δηλώσεις αποτελούν ανυπόστατα αποδεικτικά μέσα που δεν επιτρέπεται να ληφθούν υπ' όψιν από το

δικαστήριο ούτε προς συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, σύμφωνα με τα αναφερόμενα στην πιο πάνω μείζονα σκέψη, και για το λόγο αυτό δεν θα ληφθούν υπόψη ούτε και από το παρόν δευτεροβάθμιο δικαστήριο. Συνεπώς ορθώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν έλαβε αυτές υπόψη του, απορριπτομένων ως αβάσιμων των περί του αντιθέτου αιτιάσεων του εκκαλούντος.

Από την ένορκη εξέταση της μάρτυρος που εξετάστηκε με επιμέλεια του ενάγοντος ενώπιον του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου και περιέχεται στα υπ' αριθμ. [ ] πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, από τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα προσκομίζουν μετ' επικλήσεως, άλλα από τα οποία λαμβάνονται υπόψη προς άμεση απόδειξη και άλλα για τη συναγωγή δικαστικών τεκμηρίων, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται τα έγγραφα της σχηματισθείσας για το επίδικο συμβάν ποινικής δικογραφίας (ΑΠ 1286/2003 ΧρΙΔ 2004.245, ΑΠ 283/2003, ΑΠ 1563/2002, ΑΠ 1428/2000 δημ/ση όλων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ), από τις προσκομιζόμενες μετ' επικλήσεως από τον πρώτο εναγόμενο με αριθμό [ ] και [ ] ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων [ ] και [ ]

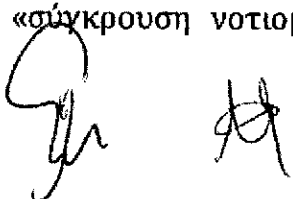
[ ] που λήφθηκαν ενώπιον της Ειρηνοδίκη στην Κω με επιμέλεια του πρώτου εναγόμενου προς αντίκρουση της πρώτης αγωγής κατόπιν νομότυπης κλήτευσης του ενάγοντος (βλ. την με αριθμό [ ] έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Πειραιά [ ] και τη συνημμένη σε αυτή από 12-9-2017 εξώδικη δήλωση - πρόσκληση), από τις από 15.5.2023 ένορκες βεβαιώσεις των μαρτύρων [ ] και [ ] ενώπιον του δικηγόρου [ ] οι οποίες λήφθηκαν με επιμέλεια του πρώτου εναγόμενου κατόπιν νομότυπης κλητεύσεως του ενάγοντος (βλ. τις με αριθμό [ ] εκθέσεις επίδοσης του Δικαστικού Επιμελητή της περιφέρειας του Εφετείου Πειραιά με έδρα Πρωτοδικείο Αθηνών, [ ] από την επισκόπηση των φωτογραφιών

που προσκομίζονται και δεν αμφισβητήθηκαν από τους διαδίκους (άρθρα 444 παρ. 3, 448 παρ. 2 και 457 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ.) και από τα διδάγματα της κοινής πείρας που λαμβάνονται υπόψη αυτεπαγγέλτως (άρθρο 336 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ.), αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Στις 15.6.2013 και περί ώρα 18:00 ο ενάγων (ήδη εκκαλών της τρίτης έφεσης /εφεσίβλητος των δύο πρώτων, η σύζυγός του και άλλα τέσσερα άτομα, οδηγώντας ποδήλατα, τα οποία είχαν μισθώσει, κινούνταν επί της οδού στην περιοχή με κατεύθυνση από Άγιο Φωκά προς την πόλη της Κω. Η ανωτέρω οδός είναι διπλής κατεύθυνσης με πλάτος οδοστρώματος 6,60 μέτρα, μία λωρίδα κυκλοφορίας ανά κατεύθυνση και στο σημείο που συνέβη το κατωτέρω περιγραφόμενο ατύχημα, στο ύψος του ξενοδοχείου, ευθεία και οριζόντια, το δε όριο ταχύτητας ορίζεται σε 50 χλμ ανά ώρα, καθώς πρόκειται για κατοικημένη περιοχή. Κατά τον ανωτέρω χρόνο επικρατούσε καλοκαιρία και η ορατότητα δεν περιοριζόταν. Ο ενάγων και η σύζυγός του οδηγούσαν ατομικό ποδήλατο, ο καθένας, οι δε λοιποί της παρέας οδηγούσαν ανά δύο διπλό ποδήλατο, κινούντο δε σύννομα στο δεξί άκρο της οδού σχεδόν επάνω και κατά μήκος της δεξιάς λευκής γραμμής της ασφάλτου, που διακρίνει το οδόστρωμα από το όμορο χωμάτινο έρεισμα στα δεξιά της οδού, σε στοίχο, με τελευταίο κατά σειρά τον ενάγοντα και πρώτη την σύζυγό του. Κατά τον ίδιο χρόνο, ο πρώτος εναγόμενος (ήδη εκκαλών της δεύτερης έφεσης/πρώτος εφεσίβλητος της τρίτης έφεσης), οδηγώντας το με αρ. κυκλοφορίας Ι.Χ.Ε αυτοκίνητο ιδιοκτησίας του, το οποίο κατά το χρόνο εκείνο ήταν ασφαλισμένο για την έναντι τρίτων αστική ευθύνη από την κυκλοφορία του στην δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία, ενώ κινείτο επί της ίδιας ως άνω λωρίδας κυκλοφορίας και με την ίδια κατεύθυνση, πίσω από τους ποδηλάτες, επέπεσε με μεγάλη σφοδρότητα πάνω τους, εμβολίζοντας τα τρία τελευταία ποδήλατα, τα οποία παρέσυρε μαζί με τους αναβάτες και κατέληξαν (ποδήλατα και αναβάτες) στο χωμάτινο

έρεισμα που βρισκόταν δεξιά του οδοστρώματος, όπου κατέληξε και το ανωτέρω όχημα αφήνοντας στο οδόστρωμα ίχνη τροχοπέδησης μήκους 59 μέτρων. Ειδικότερα, ως προς τον ενάγοντα, ο οποίος όπως προαναφέρθηκε, ήταν ο τελευταίος κατά σειρά ποδηλάτης, λόγω της παράσυρσης του ποδηλάτου, αυτός εκσφενδονίστηκε στον αέρα, στη συνέχεια επέπεσε ανάσκελα στο καπό και παρμπρίζ του ΙΧΕ αυτοκινήτου και στη συνέχεια εκτινάχθηκε στο χωμάτινο έρεισμα. Αποτέλεσμα της ως άνω παράσυρσης ήταν ο τραυματισμός του ενάγοντος, καθώς και άλλων δύο ποδηλατών, των _____ και _____, και η πρόκληση υλικών ζημιών στα ποδήλατα που οδηγούσαν. Τα αναφερόμενα ανωτέρω σχετικά με την περιγραφή του τόπου του ατυχήματος και των συνθηκών συνάδουν με το περιεχόμενο της από 15.6.2013 έκθεσης αυτοψίας των επιληφθέντων προανακριτικών υπαλλήλων του ΑΤ Κω και το συνημμένο σε αυτή με αριθμό πρωτ. _____ πρόχειρο σχεδιάγραμμα, στο οποίο αποτυπώνονται τα ίχνη τροχοπέδησης του ζημιογόνου οχήματος, οι τελικές θέσεις των εμπλεκόμενων οχημάτων και των αναβατών των ποδηλάτων καθώς και τα πλαστικά θραύσματα από τα εμπλεκόμενα ποδήλατα, τα οποία τοποθετούνται εντός του οδοστρώματος του προς κέντρο Κω ρεύματος πορείας της οδού. Εξάλλου, αμέσως μετά το ατύχημα ο πρώτος εναγόμενος παρουσίαζε την εικόνα ατόμου ευρισκόμενου υπό την επήρεια μέθης, έχοντας σε αμέσως προηγούμενο χρόνο καταναλώσει ποσότητα αλκοόλ. Ειδικότερα από την από 15.6.2013 ένορκη κατάθεση της συζύγου του ενάγοντος προκύπτει ότι, όταν αυτή τον πλησίασε ζητώντας του να καλέσει ασθενοφόρο, διαπίστωσε ότι μύριζε αλκοόλ και ήταν εμφανώς μεθυσμένος. Επιπλέον και στην από _____ έκθεση ένορκης εξέτασης μάρτυρα του επιληφθέντος του ατυχήματος, μεταξύ άλλων συναδέρφων του, αστυνομικού _____, αναφέρεται ότι ο πρώτος εναγόμενος «εμφάνιζε εντόνως αποχρώσεις ενδείξεις μέθης και συγκεκριμένα είχε πολύ έντονη οσμή οίνοπνευματώδους ποσού στην ανάσα του, τα μάτια του ήταν πολύ λαμπερά, μιλούσε πολύ αργά και

κάποιες φορές τραύλιζε κατά το βηματισμό του, αδυνατούσε να περπατήσει ευθεία παρά μόνο σιγά σιγά και έλεγε ασυνάρτητα πράγματα», ενώ όταν του ζητήθηκε να υποβληθεί σε έλεγχο αλκοτέστ αυτός, εμπαιζοντας τους αστυνομικούς, έλεγε ότι εκπνέει στο ειδικό επιστόμιο χωρίς όμως να κάνει καμία τέτοια ενέργεια με αποτέλεσμα να είναι αδύνατος ο έλεγχος. Η ανυπαρξία ελέγχου αλκοτέστ οδήγησε στην αθώωσή του λόγω αμφιβολιών για την πράξη της παράβασης του άρθρου 42 §§1,7γ, 9 ν. 2696/1999 με την με αριθμό ..... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κω, της οποίας όμως οι κρίσεις δεν δεσμεύουν το παρόν δικαστήριο. Ο ισχυρισμός των εναγόμενων ότι ο ενάγων, ομού με την υπόλοιπη παρέα των ποδηλατών, ενώ κινούνται στο χωμάτινο έρεισμα δεξιά του οδοστρώματος του ρεύματος πορείας προς την πόλη της Κω εισήλθαν απότομα εντός του οδοστρώματος του ρεύματος πορείας, στο οποίο κινείτο ο πρώτος εναγόμενος με ελαφρώς πλάγια αριστερή πορεία χωρίς να ελέγξουν για τυχόν διερχόμενα οχήματα με αποτέλεσμα να ανακόψουν τη σύννομη πορεία του πρώτου εναγόμενου δεν αποδείχθηκε βάσιμος. Τούτο διότι τόσο από την προμνησθείσα ένορκη κατάθεση της συζύγου του ενάγοντος κατά τη διάρκεια της ποινικής προδικασίας, αλλά και την από 15.6.2013 ένορκη κατάθεση της μάρτυρα ..... , αυτόπτη μάρτυρα, η οποία εκκινείτο αρχικά πίσω από τους ποδηλάτες και στη συνέχεια τους προσπέρασε, αποδεικνύεται ότι ο ενάγων, μαζί με την υπόλοιπη συντροφιά του, κινείτο εντός του οδοστρώματος του ρεύματος πορείας προς την πόλη της Κω και όχι στο χωμάτινο έρεισμα. Ειδικότερα, η ανωτέρω αυτόπτης μάρτυρας κατέθεσε ότι τα ποδήλατα κινούνταν εντός του οδοστρώματος «χωρίς να δημιουργούν ιδιαίτερο πρόβλημα», ότι τα προσπέρασε και αμέσως μετά άκουσε ένα κρότο, και είδε από τον καθρέπτη του οχήματος της ένα κόκκινο όχημα να παρασέρνει τα ποδήλατα και τους αναβάτες τους και να τους ρίχνει στο οδόστρωμα στη δεξιά αυτού. Ειδικότερα αναφέρεται σε «σύγκρουση νοτιομετωπικά (από πίσω τους)». Εξάλλου, οι ανωτέρω

ισχυρισμοί των εναγόμενων δεν επιβεβαιώνονται από τα αναφερόμενα στις προσκομιζόμενες από τον πρώτο εναγόμενο ένορκες βεβαιώσεις των

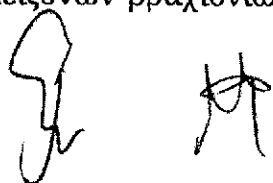
και με τους
οποίους διασκέδαζε τον αμέσως προηγούμενο χρόνο σε παραλιακό μπαρ στον Άγιο Φωκά. Οι δύο τελευταίοι από αυτούς, ενώ δεν ήταν αυτόπτες μάρτυρες, καταθέτουν τις προσωπικές τους εικασίες και εκτιμήσεις χωρίς να έχουν γνώση του συγκεκριμένου περιστατικού. Ειδικότερα ο

κατέθεσε επί λέξει: «προσωπικά πιστεύω ότι οι ποδηλάτες .... δεν ήταν και πολύ γνώστες της οδήγησης ποδηλάτου, η συμπεριφορά τους καθοδόν δεν θα ήτο επιμελής μ' αποτέλεσμα πάντα κατά τη γνώμη μου και τις ιδικές μου υποψίες να προκάλεσαν κάποιο μη επιτρεπόμενο ελιγμό και προφανώς οι αποστάσεις θα ήσαν τέτοιες, που οποιοσδήποτε αποτρεπτικός ελιγμός εκ μέρους του οδηγού του αυτοκινήτου δεν μπόρεσε να αποτρέψει την σύγκρουση ...» και ο

«προσωπική μου άποψη είναι ότι πρέπει οι ποδηλάτες να τον αιφνιδίασαν από τις κινήσεις του αφού είναι γνωστό ότι όλοι οι ξένοι τουρίστες που επισκέπτονται την Κω ... μαθαίνουν να οδηγούν ποδήλατο στην Κω...». Επίσης η αναφορά της ενόρκως βεβαιώσας

, συντρόφου του πρώτου εναγόμενου, ότι αμέσως μετά το ατύχημα μετέβη στο σημείο, συζήτησε με τους τραυματίες και με παρευρισκόμενους οι οποίοι ανέφεραν ότι οι ποδηλάτες αρχικά ήσαν στον χωματόδρομο και στη συνέχεια με αιφνίδιο ελιγμό μετατοπίστηκαν στην άσφαλτο δεν κρίνεται πειστική αφού έρχεται σε αντίθεση με όσα οι ανωτέρω αυτόπτες μάρτυρες, και αυτός ο ίδιος ο ενάγων, κατέθεσαν ενόρκως και ενώπιον των αρχών. Υπό τις προαναφερθείσες συνθήκες, το ανωτέρω ατύχημα οφείλεται στην αποκλειστική υπαιτιότητα του πρώτου εναγόμενου, οδηγού του με αριθμό κυκλοφορίας I.X.E αυτοκινήτου, ο οποίος δεν κατέβαλε την προσοχή και την επιμέλεια, που θα κατέβαλε κάθε συνετός οδηγός υπό ανάλογες περιστάσεις, βάσει των προσωπικών του ικανοτήτων, της εμπειρίας του και της κοινής λογικής,

και μπορούσε να καταβάλει, δεν ασκούσε τον έλεγχο και την εποπτεία του αυτοκινήτου του, δεν οδηγούσε με σύνεση και διαρκώς τεταμένη την προσοχή του και κατά τρόπο ώστε να είναι σε θέση να εκτελεί τους απαιτούμενους χειρισμούς, οδηγώντας δε σε κατάσταση μέθης δεν αντελήφθη εγκαίρως τον ενάγοντα, όπως και τους λοιπούς ποδηλάτες, που εκινείτο σύννομα οδηγώντας ποδήλατο στο δεξί άκρο του ρεύματος πορείας του [παράβαση των διατάξεων των άρθρων 12 παρ. 1, 19 παρ. 1, και 42 παρ. 1 και 7γ, 9 του Ν. 2696/1999 (Κ. Ο. Κ.)] με αποτέλεσμα να τον παρασύρει και να τον τραυματίσει. Εξάλλου, παρ' ότι, το παρόν Δικαστήριο δε δεσμεύεται από απόφαση ποινικού Δικαστηρίου, σημειώνεται ότι ο πρώτος εναγόμενος καταδικάστηκε με τη με αριθμό ..... αμετάκλητη απόφαση του Τριμελούς Πλημμελειοδικείου Κω, δικάζοντος κατ' έφεση, για πρόκληση σωματικών βλαβών από αμέλεια κατά συρροή στους ανωτέρω τρεις τραυματισθέντες. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν έσφαλε κρίνοντας, με τις ίδιες ως άνω αιτιολογίες, ότι αποκλειστικά υπαίτιος για την ένδικη σύγκρουση είναι ο οδηγός του ζημιογόνου αυτοκινήτου ..... απορριπτομένου ως αβάσιμου του πρώτου λόγου της πρώτης έφεσης, με τον οποίο η εκκαλούσα ισχυρίζεται τα αντίθετα, καθώς και των αιτιάσεων του εκκαλούντος της δεύτερης έφεσης, με την οποία αυτός επικαλούμενος την προαναφερθείσα με αριθμό ..... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κω, επιδιώκει τον έναρμονισμό της κρίσεως του παρόντος δικαστηρίου με το αθωωτικό αποτέλεσμα αυτής αναφορικά με την πράξη της παράβασης του άρθρου 42 §§1,7γ, 9 ν. 2696/1999, ισχυριζόμενος ότι οι αιτιολογίες της εκκαλουμένης μπορούν να του δημιουργήσουν οικονομικά προβλήματα. Περαιτέρω αποδείχθηκε ότι αμέσως μετά το ένδικο τροχαίο ατύχημα, ο ενάγων μεταφέρθηκε με ασθενοφόρο του Εθνικού Κέντρου Άμεσης Βοήθειας (Ε.Κ.Α.Β.) στο Γενικό Νοσοκομείο Κω, όπου διαπιστώθηκε ότι υπέστη εξάρθρωση ώμων άμφω, κάταγμα μειζόνων βραχιονίων ογκωμάτων άμφω, κάταγμα 2ης, 3ης, 4ης, 5ης, 9ης και

10^η πλευράς ημιθωρακίου και θλάση (ΔΕ) κάτω λοβού. Διακομίσθηκε με αερομεταφορά στην πατρίδα του, το Ισραήλ, όπου και εισήχθη άμεσα στο κρατικό Νοσοκομείο Σουράσκι του Τελ Αβίβ, συνεργαζόμενο με το Πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ - σχολή ιατρικής Σινκλέρ. Στο ανωτέρω νοσοκομείο στις 17.6.2013, μετά από αξονική τομογραφία, διαπιστώθηκε ότι είχε υποστεί «Κάταγμα στα πλευρά 1 και 2 εξ αριστερών και 1 - 10 εκ δεξιών, σε μερικά από αυτά υπήρξε μετατόπιση σε αρκετά σημεία. Κάταγμα στην εγκάρσια απόφυση στο D2 εκ δεξιών. Τρίματα καταγμάτων στην κεφαλή του βραχιόνιου οστού εκ δεξιών και εξ αριστερών. Κάταγμα στην έμπροσθεν πλάκα του στέρνου. Αιμάτωμα στην αριστερή μασχαλιαία κοιλότητα». Διαπιστώθηκαν, επίσης μικρές πνευμονικές διαχύσεις σε αμφότερες τις πλευρές, χωρίς ενδείξεις πνευμοθώρακα. Υποβλήθηκε σε χειρουργική επέμβαση την 24.6.2013 σε αμφότερους τους ώμους στο Ιατρικό Κέντρο Σουράσκι στο Τελ Αβίβ. Νοσηλεύτηκε έως την 26.6.2013, οπότε και έλαβε εξιτήριο με οδηγίες για λήψη αναλγητικών, αφαίρεση των ραμμάτων δύο εβδομάδες μετά την επέμβαση, αναρρωτική άδεια ενός μηνός, «φυσιοθεραπεία εκκρεμούς και απαλές κυκλικές κινήσεις, στο αριστερό χέρι - ενεργή κάμψη με τη βοήθεια της άρθρωσης λόγω τενοντίτιδας του δικεφάλου, sling σε αμφότερες τις πλευρές». Στις 9.7.2013 μετέβη εκ νέου στο ανωτέρω νοσοκομείο - ιατρικό κέντρο και αφαίρεσε τα ράμματα, όπου και διαπιστώθηκε ότι η μετεγχειρητική περίοδος ήταν φυσιολογική και οι ακτινολογικές εξετάσεις ομοίως, χωρίς νευρολογικές ελλείψεις, τραύματα φυσιολογικά (βλ. την από 9.7.2013 βεβαίωση του ..... του ανωτέρω νοσοκομείου - Ιατρικό Κέντρο Σουράσκι). Από τον Αύγουστο του 2013 ξεκίνησε φυσικοθεραπεία και υδροθεραπεία. Εξετάστηκε εκ νέου την 17.9.2013 από τον Καθηγητή ..... του Τμήματος Παθολογίας, Πνευμονολογίας και Ασκήσεων και Διευθυντή Πνευμονολογικού Ινστιτούτου του Νοσοκομείου Τελ Χασομέρ του Πανεπιστημίου του Τελ Αβίβ, στην Κλινική της οδού ..... , στο

Τελ Αβίβ, ο οποίος διαπίστωσε ότι «συνεχίζει αγωγή φυσικοθεραπείας και υδροθεραπείας. Υπάρχει εμφανής περιορισμός κινήσεων στους ώμους ως προς το φάσμα των κινήσεων και ως προς την άρση βαρών. Αίσθηση βάρους στην αναπνοή, ακόμα και κατά την ανάπαυση, έχει ανάγκη από βαθιές αναπνοές. Κατά το βάδισμα νιώθει ταχυκαρδία και δύσπνοια. Μπορεί με αργό περπάτημα να διανύσει μέγιστη απόσταση 2 χιλιομέτρων ή μικρότερη αυτής. Τις τελευταίες ημέρες υπάρχει επιδείνωση, περισσότερη δυσκολία στην αναπνοή και αίσθημα ζαλάδας», ενώ του συνέστησε τη συνέχιση των φυσικοθεραπειών. Απακολούθησε πρόγραμμα φυσικοθεραπείας και εργασίες αποκατάστασης (υδροθεραπείες κλπ) από 8.9.2013 έως 5.9.2014, οπότε και κατόπιν συστάσεων του φυσικοθεραπευτή του συνέχισε με ασκήσεις φυσιοθεραπείας στο σπίτι μόνος του (βλ. την από 30.1.2015 ιατρική γνωμάτευση του Φυσιοθεραπευτή της Κλινικής Φυσιοθεραπείας). Καθ' όλο το διάστημα του ενός έτους μετά την επέμβαση και καθ' όλη την ανωτέρω μετεγχειρητική φάση αποκατάστασης υπέφερε από πόνους, είχε περιορισμένο φάσμα κινήσεων και απώλεια καθημερινών λειτουργιών. Σύμφωνα με την από 29.12.2014 Βεβαίωση του . . . , Ορθοπεδικού Χειρουργού (Αρ. Αδειας . . . . Αριθμός Πιστοποίησης στο Ισραηλινό Συμβούλιο Ορθοπεδικών αρ. . . .) ο οποίος τον εξέτασε στις 11η Δεκεμβρίου 2014 το πρόβλημα της υγείας του δεν αποκαταστάθηκε. Ειδικότερα, δε, ο ανωτέρω ιατρός διαπίστωσε κατά την κλινική εξέταση «Δεξιός ώμος - φθορά του δελτοειδή και των μυών του υπερακανθίου. Πρόσθια ουλή 10 εκ. Πρόσθιος πόνος και υπό το ακρώμιο κατά την ψηλάφηση. Φάσμα κίνησης: Απαγωγή 90 μοιρών, κάμψη προς τα εμπρός 140 μοιρών, εσωτερική περιστροφή στο L1, εξωτερική περιστροφή 10 μοιρών. Αδυναμία του δελτοειδή 4/5, αδυναμία των δικεφάλων 3/5, αδυναμία του υπερακανθίου 3/5. Έχει θετικό σημείο πρόσκρουσης. Δεν έχει πόνο στο ACJ ή ακτινοβολία πόνου από τον αυχένα. Αριστερός ώμος - φθορά του

δελτοειδή και των μυών του υπερακανθίου. Πρόσθια ουλή 8 εκ. Πρόσθιος πόνος και υπό το ακρώμιο κατά την ψηλάφηση. Φάσμα κίνησης: Απαγωγή 90 μοιρών, κάμψη προς τα εμπρός 120 μοιρών, εσωτερική περιστροφή στο L1, εξωτερική περιστροφή 10 μοιρών. Αδυναμία του δελτοειδή 4/5, αδυναμία των δικεφάλων 2/5, αδυναμία του υπερακανθίου 2/5. Έχει θετικό σημείο πρόσκρουσης. Δεν έχει πόνο στο ACJ ή ακτινοβολία πόνου από τον αυχένα», διέγνωσε ότι «η τρέχουσα κατάστασή του περιλαμβάνει ανυπόφορους πόνους κατά τη διάρκεια της ημέρας και της νύχτας. Υπάρχει περιορισμός των καθημερινών του δραστηριοτήτων, ειδικά εάν αυτές περιλαμβάνουν άρση ακόμα και των ελαφρότερων βαρών ή κινήσεις άνω του ύψους των ώμων. Επίσης, όλες οι αθλητικές δραστηριότητές του εκτός του περπατήματός είναι περιορισμένες», συνοψίζοντας δε γνωμάτευσε ότι «βάσει του Ισραηλινού Νόμου, δικαιούται 100% αναπηρία για ένα χρόνο - από την 15η Ιουνίου 2013 έως την 15η Ιουνίου 2014. Μετά τον πρώτο χρόνο, βάσει του Ισραηλινού Νόμου, δικαιούται 20% αναπηρία, λόγω του δεξιού ώμου βραχίονα (ως δεξιόχειρας) και επιπλέον 10% > αναπηρία λόγω του αριστερού του ώμου (σύμφωνα με το άρθρο 40/1). Οι περιγραφόμενες ουλές προσδιορίζουν ένα επιπλέον 10% > αναπηρίας (άρθρο 75/1- β). Καθώς η κατάστασή του δεν αναμένεται να βελτιωθεί, οι αναπηρίες αυτές θεωρούνται ισόβιες». Επίσης, αποδείχθηκε ότι ο ενάγων λόγω του ατυχήματος και του τραυματισμού του σε αυτό υποφέρει έκτοτε από χρόνιο μετατραυματικό σύνδρομο [POSTTRAUMATIC STRESS DISORDER (PTSD)] και παρακολουθείται τόσο από ψυχολόγο όσο και από ψυχίατρο ο οποίος συνταγογράφησε φαρμακευτική αγωγή από [ ] και [ ], ενώ του είχε χορηγηθεί αναρρωτική άδεια για ο λόγο αυτό έως και 30.6.2014 (βλ. τις από 26.1.2014 και από 1.2-2015 ψυχολογικές γνωματεύσεις του [ ], Ειδικευμένου Κλινικού Ψυχολόγου - Οικογενειακού Θεραπευτή - νόμιμα εξουσιοδοτημένου για θεραπεία με Υπνωση (Αρ. Αδειας [ ]), και τις από 16.02.2014, 25-3-2014,

29.04.2014, 24.06.2014 και 16.11.2014 γνωματεύσεις του Δρ.

Ψυχιάτρου (Αρ. Αδείας) του Ταμείου Ιατροφαρμακευτικής Περιθάλψης « ». Γενικά παρουσίαζε πολλές φοβίες που εκφράζονταν στη δυσκολία να οδηγήσει μόνος του και για το λόγο αυτό έχει ανάγκη μόνιμης συνοδείας από τη σύζυγό του, φοβία να εμφανιστεί σε αίθουσα δικαστηρίου γεγονός που προσπαθούσε να αποφεύγει, παρουσίαση ψυχοσωματικών πόνων. Παρά το γεγονός ότι ο ανωτέρω ψυχίατρος δυνάμει των προαναφερθεισών γνωματεύσεων έως και την 16.11.2014 του πρότεινε την λήψη αντικαταθλιπτικής και αντιαγχωτικής φαρμακευτικής αγωγής ο ενάγων έλαβε αυτή μόνο για δύο μήνες από φόβο εξάρτησης και λόγω αρνητικής επίδρασης των φαρμάκων στις σεξουαλικές του επιδόσεις (βλ. την από 7.6.2016 ιατρική γνωμάτευση του ψυχιάτρου). Με την εκκαλούμενη απόφαση απορρίφθηκε ως ουσιαστικά αβάσιμο το περιλαμβανόμενο στην δεύτερη αγωγή αίτημα του ενάγοντος περί καταβολής σ' αυτόν τού ποσού των 4.367,00 ευρώ, το οποίο ισχυρίστηκε ότι κατέβαλε για την υποβολή του σε 63 συνεδρίες ψυχολογικής θεραπείας, η κάθε μία εκ των οποίων κόστιζε 300 NIS (New Israeli Shekel, η τρέχουσα νομισματική μονάδα του Κράτους του Ισραήλ στο εξής NIS) και δη συνολικά 18,900 NIS (63 X 300 = 18,900 ή 4.367,00 ευρώ με ισοτιμία 4,33 NIS = 1 €). Ο εκκαλών της τρίτης έφεσης με τον υπό στοιχείο Β4 λόγο της παραπονείται για την κρίση αυτή του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου ισχυριζόμενος ότι το κονδύλιο αυτό της αγωγής του αποδεδεικνύεται από τα προσκομιζόμενα έγγραφα και την προσκομιζόμενη από τον ίδιο από 28.12.2015 βεβαίωση του προαναφερθέντος κλινικού ψυχολόγου . Ωστόσο, από την βεβαίωση αυτή απλώς προκύπτει ότι υποβλήθηκε σε 63 συνεδρίες ψυχολογικής θεραπείας και ότι «το κόστος κάθε συνεδρίας ανέρχεται σε 300 NIS», χωρίς να αποδεικνύεται ότι ο ενάγων ζημιώθηκε κατά το ποσό αυτό, αφού δεν προσκομίζεται οιοδήποτε απόδειξη καταβολής ή άλλο φορολογικό παραστατικό που να αποδεικνύει την καταβολή από τον ίδιο του

ανωτέρω ποσού. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν έσφαλε με την προαναφερθείσα κρίση του και ο ερευνώμενος λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Επίσης, με την εκκαλούμενη απόφαση κρίθηκε απορριπτέος ως ουσιαστικά αβάσιμος ο ισχυρισμός του ενάγοντος ότι συνεπεία του τραυματισμού του είχε ανάγκη βελτιωμένης διατροφής, για την οποία κατέβαλε επιπλέον των όσων ήδη κατέβαλε ημερησίως το ποσό των δέκα ευρώ για χρονικό διάστημα τριών μηνών μετά τον τραυματισμό του. Ο εκκαλών της τρίτης έφεσης με τον υπό στοιχείο Β5 λόγο αυτής παραπονεείται για την κρίση αυτή του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου διώκοντας την επιδίκαση του αιτούμενου για την αιτία αυτή κονδυλίου των 900 ευρώ. Πλην όμως το πρωτοβάθμιο δικαστήριο δεν έσφαλε με την προαναφερθείσα κρίση του δεδομένου ότι σύμφωνα με τα διδάγματα της κοινής πείρας η συνήθης διατροφή ενός μέσου ανθρώπου με το επαγγελματικό και κοινωνικό στάτους του ενάγοντος (δικηγόρου) και με απολαβές που μόνο από την εργασία του ως μισθωτού ανέρχονται σε 15.000 ΝΙΣ μηνιαίως και αθλητικού τύπου όπως ο ίδιος ισχυρίζεται, δεν υπολείπεται σε ασβέστιο, βιταμίνες, πρωτεΐνη κλπ για να απαιτείται για την αντιμετώπιση του προμνησθέντος προβλήματος υγείας του βελτιωμένη έναντι αυτής διατροφή. Εξάλλου δεν αποδείχθηκε ότι έχρηζε ειδικού διαιτολογίου το οποίο σε κάθε περίπτωση δεν περιλάμβανε η μέχρι τότε διατροφή του. Συνεπώς ο ερευνώμενος λόγος έφεσης πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι μετά τον τραυματισμό του τόσο κατά τη διάρκεια της νοσηλείας του στο νοσοκομείο από 17.6.2013 έως 26.6.2013, αλλά και στη συνέχεια κατά τη διάρκεια της ανάρρωσής του για τρεις μήνες μετά την επέμβαση αδυνατούσε πλήρως να αυτοεξυπηρετηθεί, ευρισκόμενος σε αδυναμία χρήσεως αμφοτέρων των άνω άκρων. Για το ανωτέρω χρονικό διάστημα των τριών μηνών και 10 ημερών είχε ανάγκη για την αντιμετώπιση των ποικίλων αναγκών του (προσωπική υγιεινή, ένδυση, απένδυση, καθαριότητα οικίας, μαγείρεμα, μεταφορές κλπ) οικιακής βοηθού -

περιποιήτριας λόγω της αδυναμίας του προς αυτοεξυπηρέτηση. Στη συνέχεια, έχοντας ξεκινήσει τις φυσικοθεραπείες και για διάστημα πέντε μηνών βρισκόταν σε μερική αδυναμία αυτοεξυπηρέτησης και είχε ανάγκη για την αντιμετώπιση μέρους των αναγκών του (όπως μεταφορές, ενέργειες που απαιτούν άρση βάρους) οικιακής βοηθού - περιποιήτριας λόγω της μερικής αδυναμίας του προς αυτοεξυπηρέτηση. Τις υπηρεσίες αυτές όλα τα ανωτέρω χρονικά διαστήματα παρείχε η σύζυγός του άνευ ανταλλάγματος, με εντατικοποίηση των προσπαθειών της και σε βάρος άλλων ενασχολήσεών της, προσφέροντας σ' αυτόν τις σχετικές υπηρεσίες οικιακής βοηθού - περιποιήτριας που υπερβαίνουν την ηθικά επιβαλλόμενη υποχρέωσή της για φροντίδα και βοήθεια. Επομένως, αν ο ενάγων προσλάμβανε τρίτο πρόσωπο για να καλύψει τις ανωτέρω ανάγκες του, α) κατά το χρονικό διάστημα των 10 ημερών που νοσηλευόταν θα είχε δαπανήσει το συνολικό ποσό των (10ημ X 100 ευρώ / ημέρα =)1.000 ευρώ β) κατά το διάστημα των επόμενων 3 μηνών το ποσό των 700,00 ευρώ μηνιαίως κατ' αποκοπή και δη το συνολικό ποσό των (3X700,00=) 2.100,00 ευρώ και γ) κατά το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα των πέντε μηνών το ποσό των 300,00 ευρώ μηνιαίως κατ' αποκοπή και δη το συνολικό ποσό των (5μ X 300 ευρώ/μήνα=) 1.500 ευρώ. Συνολικά για όλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα θα είχε δαπανήσει το ποσό των (1.000,00 + 2.100,00 + 1.500,00=) 4.600,00 ευρώ, το οποίο κρίνεται εύλογο, λαμβάνοντας υπόψη τις αντίστοιχες αμοιβές που κατά τα διδάγματα της κοινής πείρας καταβάλλονται για ανάλογες υπηρεσίες, δεδομένου άλλωστε ότι το ανωτέρω συγγενικό πρόσωπο του ενάγοντος δεν διέθετε εξειδικευμένες γνώσεις αποκλειστικής νοσοκόμας και δεν παρείχε σ' αυτόν κατά τη διάρκεια της αντίστοιχης νοσηλείας του εξειδικευμένες φροντίδες. Το προαναφερθέν ποσό δικαιούται ο ενάγων να εισπράξει από τους εναγόμενους κατ' άρθρο 930 παρ. 3 ΑΚ, παρά το ότι δεν υποβλήθηκε πράγματι σε τέτοια δαπάνη, δεδομένου ότι οι παρασχεθείσες υπηρεσίες της συγγενούς του δεν δόθηκαν προς αποτροπή

της σχετικής υποχρέωσης των αντιδίκων του. Ενόψει των ανωτέρω, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε με τον ίδιο τρόπο και επιδίκασε στον ενάγοντα για την αιτία αυτή το προαναφερθέν ποσό δεν έσφαλε, απορριπτομένων ως αβάσιμων του τέταρτου λόγου της πρώτης έφεσης και του υπό στοιχείο Β6 λόγου της τρίτης έφεσης, με τον οποίο οι εκάστοτε εκκαλούντες ισχυρίζονται τα αντίθετα. Επίσης, αποδείχθηκε ότι ο ενάγων από την 01.07.2013 έως και την 31.05.2014 βρισκόταν σε αναρρωτική άδεια και δεν ήταν σε θέση να εργαστεί αρχικά λόγω της επέμβασης και εν συνεχεία λόγω του χρόνιου μετατραυματικού συνδρόμου. Ο ενάγων είναι δικηγόρος και, πριν το ένδικο τροχαίο ατύχημα, εργαζόταν ως μισθωτός στην εταιρεία « Δικηγορική Εταιρεία», με Αρ. Φορολογικού Μητρώου , απ' όπου εισέπραττε το καθαρό ποσό των 15.301,00 NIS (3.240,16 ευρώ με ισοτιμία κατά το Μάιο του 2013 1 ευρώ = 4,7223 (βλ. προσκομιζόμενο από ενάγοντα δελτίο συναλλαγματικών ισοτιμιών αναφοράς της ΕΚΤ για το μήνα Μάιο 2013 και έγγραφο - πίνακα με τη μισθοδοσία του κατά το Μάιο του 2013). Καθ' όλο το ανωτέρω χρονικό διάστημα των έντεκα μηνών λόγω της ανικανότητάς του προς εργασία απώλεσε το συνολικό ποσό των (3.240,16 X 11=) 35.641,76 ευρώ, το οποίο μετά βεβαιότητας και κατά τη συνήθη πορεία των πραγμάτων θα συνέχιζε να εισπράττει εργαζόμενος κατά τα άνω. Ωστόσο, από το ποσό αυτό θα πρέπει να αφαιρεθεί το ποσό των 2.915,67 ευρώ (15.697 NIS μiktά - 1935 ευρώ NIS φόρος = 13.762,00 NIS ήτοι 2.915,67 ευρώ με ισοτιμία 1-1-2014 1 ευρώ = 4,72 NIS) που εισέπραξε το έτος 2014 από τον ασφαλιστικό του φορέα λόγω ανικανότητας προς εργασία συνεπεία του ατυχήματος [βλ. την προσκομιζόμενη σε μετάφραση από 3-5-2022 βεβαίωση του ασφαλιστικού του φορέα Ίδρυμα Εθνικής Ασφάλισης ( ) με βεβαίωση για την υπόθεση με αριθμό , ότι δεν κατέβαλε σε αυτόν άλλο ποσό για αυτό το θέμα πλην του ανωτέρω]. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε με όμοιο τρόπο και

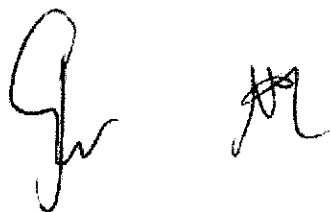
επιδίκασε στον ενάγοντα το άνω ποσό των 32.726,09 ευρώ δεν έσφαλε απορριπτομένου ως αβάσιμου του πέμπτου λόγου της πρώτης έφεσης, με τον οποίο η εκκαλούσα ασφαλιστική εταιρεία ισχυρίζεται τα αντίθετα. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο προμνησθείς περιορισμός στο εύρος της κίνησης των ώμων σε αμφοότερες τις πλευρές με την ταυτόχρονη πρόκληση στον ενάγοντα πόνων συνιστούν αναπηρία προσδιοριζόμενη σε ποσοστό 20% λόγω του δεξιού ώμου βραχίονα (ως δεξιόχειρας) και σε ποσοστό 10% λόγω του αριστερού του ώμου, η οποία είναι μόνιμη και δεν αναμένεται να βελτιωθεί στο μέλλον. Επομένως, θα επηρεάσει δυσμενώς τον ενάγοντα στο μέλλον του, ήτοι στην επαγγελματική, οικονομική και κοινωνική του εξέλιξη. Ειδικότερα, θα επηρεάσει μερικώς την επαγγελματική του εξέλιξη και επομένως το οικονομικό του μέλλον ως δικηγόρου ασχολούμενου με το ποινικό δίκαιο λόγω των ιδιαίτερων απαιτήσεων του ανωτέρω επαγγέλματος αφού θα υπολείπεται μερικώς έναντι των υγείων συναδέλφων του, ενώ θα έχει αντίκτυπο και στην καθημερινή του ζωή και σε προσωπικό επίπεδο, αφού πλέον έχει περιορίσει τις συνήθεις απασχολήσεις που είχε πριν, όπως η άθληση αλλά και τις καθημερινές ενασχολήσεις και εκδηλώσεις (κοινωνικές - συναναστροφές κλπ.), καθώς η αναπηρία αυτή τον καθιστά γενικά άτομο που μειονεκτεί έναντι των άλλων ατόμων της ηλικίας του και συνακόλουθα αποτελεί γεγονός που έχει δυσμενείς επιδράσεις και στην εν γένει κοινωνική εξέλιξή του και ζωή. Επομένως, για την αντιμετώπιση όλων αυτών των δυσμενών επιπτώσεων πρέπει να του επιδικαστεί ως πρόσθετη αποζημίωση το ποσό των **30.000,00 ευρώ** η οποία λαμβανομένων υπόψη και των συντρεχουσών περιστάσεων, όπως την ηλικία του (45 ετών κατά το χρόνο του ατυχήματος), το επάγγελμά του, το γεγονός ότι πριν το ατύχημα ήταν αθλητικός τύπος ασχολούμενος με διάφορα σπορ (σερφινγκ, τρέξιμο, ποδηλασία) κρίνεται αναγκαία στην προκειμένη περίπτωση, ώστε ο ενάγων να διατηρήσει την προσωπική, οικονομική και κοινωνική αυτοτέλεια του ιδίου επιπέδου, που θα είχε

χωρίς την παρεμβολή του ατυχήματος. Αντίθετα, η ψυχιατρική πάθηση, που αναφέρεται ανωτέρω, δεν λαμβάνεται υπ' όψη κατά την επιδίκαση της ειδικής αποζημίωσης κατ' άρθρο 931 ΑΚ, διότι δεν αποδείχθηκε ότι συνιστά εν προκειμένω ισόβια αναπηρία, όπως δεν λήφθηκε υπ' όψη και η παραμόρφωση από τις ουλές της επέμβασης καθώς και αυτή δεν είναι ισόβια και μπορεί να διορθωθεί με πλαστική επέμβαση. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που έκρινε ομοίως και επιδίκασε το ενάγοντα για την άνω αιτία το ως άνω ποσό των 30.000 ευρώ δεν έσφαλε και πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι τόσο ο τρίτος λόγος της πρώτης έφεσης, με τον οποίο η εκκαλούσα ασφαλιστική εταιρεία βάλει κατά της κρίσης αυτής διώκοντας τη μείωση του άνω κονδυλίου, όσο και ο υπό στοιχείο Β7 λόγος της τρίτης εφέσεως με τον οποίο ο εκκαλών διώκει την αύξηση του επιδικαστέου για την αιτία αυτή κονδυλίου. Σημειώνεται ότι το υποβληθέν από την εκκαλούσα ασφαλιστική εταιρεία αίτημα διενέργειας ιατρικής πραγματογνωμοσύνης κρίνεται απορριπτέο διότι από τα προσκομιζόμενα στην δικογραφία ιατρικά έγγραφα αποδεικνύονται τα πραγματικά περιστατικά που είναι απαραίτητα για το σχηματισμό από το παρόν δικαστήριο δικανικής κρίσης για την ένδικη υπόθεση. Περαιτέρω, ενόψει των συνθηκών, υπό τις οποίες έλαβε χώρα το επίδικο τροχαίο ατύχημα, της αποκλειστικής υπαιτιότητας της οδηγού του ζημιογόνου ΙΧΕ αυτοκινήτου στην πρόκλησή του, της φύσης και της έκτασης της σωματικής βλάβης του ενάγοντος, του σωματικού πόνου, της στεναχώριας και της ψυχικής ταλαιπωρίας που βίωσε κατά το χρόνο της θεραπείας του, της αναπηρίας που υπέστη λόγω του τραυματισμού του, της ηλικίας του κατά το χρόνο του ατυχήματος [45 ετών] και της καλής μέχρι τότε κατάστασης της υγείας του, σε συνδυασμό με την κοινωνική, οικογενειακή και οικονομική κατάσταση των διαδίκων [δεν λαμβάνεται υπόψιν η οικονομική κατάσταση της εναγόμενης - εφεσίβλητης ασφαλιστικής εταιρείας, της οποίας η ευθύνη είναι εγγυητική, σχετ. ΑΠ 301/2021, ΑΠ 142/2019 δημ/ ση αμφοτέρων ΤΝΠ «ΝΟΜΟΣ»], κρίνεται

ότι ο ενάγων υπέστη ηθική βλάβη για την αποκατάσταση της οποίας πρέπει να αναγνωριστεί η υποχρέωση των εναγόμενων να του καταβάλουν χρηματική ικανοποίηση, η οποία ανέρχεται στο εύλογο ποσό των επτά χιλιάδων **(50.000)** ευρώ, το οποίο είναι ανάλογο με τις ως άνω συγκεκριμένες περιστάσεις της κρινόμενης υπόθεσης, αλλά και σύμφωνα με την αρχή της αναλογικότητας, κατά τα αναφερόμενα στην ως άνω μείζονα σκέψη. Συνεπώς, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που με την εκκαλούμενη απόφασή του έκρινε ομοίως και επιδίκασε στο ενάγοντα για την άνω αιτία το ποσό των 50.000 ευρώ δεν έσφαλε ως προς την εκτίμηση των σχετικών αποδείξεων, και συνεπώς πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμοι τόσο ο δεύτερος λόγος της πρώτης έφεσης, με τον οποίο η εκκαλούσα ασφαλιστική εταιρεία ζητεί την ανατροπή της εκκαλουμένης ως προς το ύψος του επιδικασθέντος ποσού χρηματικής ικανοποίησης, όσο και ο υπό στοιχείο Β1 λόγος της τρίτης έφεσης με τον οποίο ο εκκαλών επιδιώκει την επιδίκαση μεγαλύτερου ποσού χρηματικής ικανοποίησης λόγω ηθικής βλάβης.

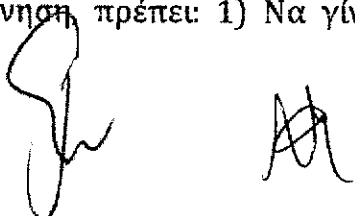
Με την διάταξη του άρθρου 2 Ν. 4055/2012 αντικαταστάθηκε από 02.04.2012 (άρθρο 113) η διάταξη του άρθρου 346 ΑΚ ως εξής: «Ο οφειλέτης χρηματικής οφειλής, και εάν δεν είναι υπερήμερος, οφείλει νόμιμους τόκους αφότου επιδόθηκε η αγωγή ή η διαταγή πληρωμής για το ληξιπρόθεσμο χρέος (τόκος επιδικίας). Το ποσοστό του τόκου επιδικίας είναι δύο (2) εκατοστιαίες μονάδες ανώτερο του τόκου υπερημερίας, όπως ο τελευταίος ορίζεται εκάστοτε από το νόμο ή με δικαιοπραξία. Η προσαύξηση αυτή δεν ισχύει, εάν πριν από τη συζήτηση της αγωγής ο οφειλέτης αναγνωρίσει εγγράφως την οφειλή ή συμβιβαστεί εξωδίκως, ή εάν δεν ασκήσει ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής αντιστοίχως. Με αίτημα του εναγόμενου το δικαστήριο δύναται κατ' εξαίρεση, εκτιμώντας τις περιστάσεις, να επιδικάσει την απαίτηση με το νόμιμο ή συμβατικό τόκο υπερημερίας. Η εξαίρεση ισχύει ιδίως για τις κατ' εύλογη κρίση του δικαστηρίου επιδικαζόμενες χρηματικές απαιτήσεις. Από την δημοσίευση

της οριστικής απόφασης που επιδικάζει εντόκως χρηματική οφειλή ή απορρίπτει ανακοπή κατά της διαταγής πληρωμής το ποσοστό του τόκου επιδικίας είναι τρεις (3) εκατοστιαίες μονάδες ανώτερο του τόκου υπερημερίας. Η προσαύξηση αυτή δεν ισχύει αν δεν ασκηθεί ένδικο μέσο κατά της οριστικής απόφασης». Σύμφωνα με τη νέα αυτή ρύθμιση αυξάνεται το ποσοστό των τόκων επιδικίας, προκειμένου να περιοριστούν η φιλοδικία και η άσκοπη απασχόληση των δικαστηρίων από δικαστικούς αγώνες που δεν έχουν ουσία, ενώ ενθαρρύνεται και επιβραβεύεται άμεσα ο οφειλέτης που, μεταξύ των άλλων, πριν από τη συζήτηση της αγωγής, αναγνωρίσει εγγράφως την οφειλή ή συμβιβαστεί εξωδίκως. Αν μάλιστα εμμένει να αντιδικεί, μολονότι ηττήθηκε πρωτοδίκως, διακινδυνεύει περαιτέρω αύξηση του επιτοκίου επιδικίας, γι' αυτό και εδώ ενθαρρύνεται και επιβραβεύεται άμεσα ο διάδικος που ηττήθηκε, αν αποδεχθεί την οριστική απόφαση και τερματίσει την αντιδικία. Η εξαίρεση που προβλέπεται επιτρέπει στο δικαστή να σταθμίσει εκείνες τις περιπτώσεις που ο εναγόμενος ευλόγως αντιδικεί, επειδή πρόκειται για απαίτηση εύλογης χρηματικής ικανοποίησης (π.χ. ηθική βλάβη) ή επειδή προβάλλει ένσταση συμψηφισμού (βλ. αιτιολογική έκθεση Ν. 4055/2012). Συνεπώς, μετά την τροποποίηση του άρθρου 346 ΑΚ τα μοναδικά κριτήρια, τα οποία πρέπει να συντρέχουν σωρευτικά για την κατ' εξαίρεση επιδίκαση τόκων υπερημερίας (και όχι επιδικίας) είναι: α) ρητό αίτημα του εναγόμενου και β) εύλογη αντιδικία ανεξαρτήτως του καταψηφιστικού ή αναγνωριστικού αιτήματος της αγωγής (Εφ.Αθ. 4052/2021, Εφ.Αθ. 3809/2021, Εφ.Αθ. 3362/2021, Εφ.Αθ. 2413/2021, Εφ.Πατρ. 373/2021, Εφ.Πατρ. 217/2021, Εφ.Αθ. 7121/2020, Εφ.Αθ. 1042/2020, Εφ.Αθ. 6392/2019, Εφ.Αθ. 5916/2019, Εφ.Αθ. 4845/2019 δημ/ση όλων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Ειδικότερα, ο περιορισμός του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής σε αναγνωριστικό δε συνιστά, σύμφωνα με τη νέα ρύθμιση, λόγο για την κατ' εξαίρεση επιδίκαση τόκων υπερημερίας (ΑΠ 609/2020 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1114/2018 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 1207/2017 ΕλλΔνη 2017.102, ΑΠ

1059/2017 Ε.Συγκ.Δ. 2017. 298, Αθ. Κρητικού, Αποζημίωση από αυτοκινητικά ατυχήματα, τόμος Ι, πέμπτη έκδοση, 2019, παρ. 15, αριθ. 10, σελ. 288 -290). Το πότε υφίσταται εύλογη αντιδικία θα κριθεί in concreto από το δικάζον Δικαστήριο συνεκτιμώντας το σύνολο των περιστάσεων λ.χ. αν αντικείμενο της δίκης είναι ερμηνεία νέας νομικής διατάξεως ή αν υφίστανται εν γένει κατά την δικαστική διάγνωση της υποθέσεως σοβαρές ερμηνευτικές δυσχέρειες (ΑΠ 1207/2017, Εφ.ΑΘ. 3699/2021, Εφ.ΑΘ. 2413/2021, Εφ.ΑΘ. 130/2021, Εφ.ΑΘ. 7121/2020, Εφ.Αιγ. 79/2020, Εφ.ΑΘ. 303/2019 δημ/ση όλων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συμφώνως λοιπόν προς την νέα ρύθμιση που εισάγεται, με το άρθρο 346 ΑΚ, ο νόμιμος τόκος μετά την επίδοση της αγωγής είναι ο τόκος επιδικίας, χωρίς να απαιτείται ρητή μνεία επί τούτου (Α.Π. 553/2019, Α.Π. 1207/2017 ό.π.). Αντιθέτως, ρητή αναφορά στη δικαστική απόφαση απαιτείται, όταν το Δικαστήριο κατ' εξαίρεση, επιδικάζει την απαίτηση με το νόμιμο ή το συμβατικό επιτόκιο υπερημερίας (Α.Π. 1207/2017 ό.π.) (Εφ.ΑΘ. 294/2022 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Στη προκειμένη περίπτωση η εκκαλούσα της πρώτης των συνεκδικαζόμενων εφέσεων με τον έκτο λόγο της έφεσής της παραπονείται ότι το πρωτοβάθμιο δικαστήριο κατ' εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία του νόμου επιδίκασε τα αιτηθέντα με την από 30.4.2018 (αρ. καταθ. ...) κονδύλια με το νόμιμο τόκο επιδικίας και όχι υπερημερίας που η ίδια είχε ζητήσει. Ο λόγος αυτός της έφεσης πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος, δεδομένου ότι η αντιδικία για την υπό κρίση υπόθεση ήταν εύλογη τόσο ως προς την υπαιτιότητα για την πρόκληση του επίδικου τροχαίου ατυχήματος, όσο και ως προς τους όρους και τις προϋποθέσεις διαμόρφωσης του ύψους των επιδικαστέων κονδυλίων (ΑΠ 1207/2017, ΑΠ 2033/2013 δημ/ση αμφοτέρων ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Συνεπώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έσφαλε ως προς την προαναφερθείσα κρίση του και ο ερευνώμενος λόγος έφεσης πρέπει να γίνει δεκτός ως βάσιμος.

Ενόψει των ανωτέρω, μη υπάρχοντος άλλου λόγου προς διερεύνηση, πρέπει: 1) Να γίνει τυπικά δεκτή και να απορριφθεί κατ'

ουσίαν η από 30.10.2023 (αρ. καταθ.) έφεση του

, να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου που κατατέθηκε κατά την άσκησή της στο Δημόσιο Ταμείο και να επιβληθούν σε βάρος του εκκαλούντος, λόγω της ήττας του, τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 183, 189 παρ. 2 και 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., 63, 68 παρ. 1 και 69 του Κώδικα Δικηγόρων) κατά τα ειδικότερα οριζόμενα στο διατακτικό της παρούσας.

2) Να γίνει τυπικά δεκτή και να απορριφθεί κατ' ουσίαν η από 30.5.2023 (αρ. καταθ.) έφεση του (

), να διαταχθεί η εισαγωγή του παραβόλου που κατατέθηκε κατά την άσκησή της στο Δημόσιο Ταμείο και να επιβληθούν σε βάρος του εκκαλούντος, λόγω της ήττας του, τα δικαστικά έξοδα των εφεσίβλητων για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας (άρθρα 176, 183, 189 παρ. 2 και 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., 63, 68 παρ. 1 και 69 του Κώδικα Δικηγόρων). 3) Να γίνει τυπικά και κατ' ουσίαν δεκτή η από 21.2.2023 (αρ. καταθ.

έφεση της "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε.", να διαταχθεί η επιστροφή του παραβόλου στην εκκαλούσα, να εξαφανιστεί η εκκαλούμενη υπ' αριθμ. απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ως προς το κεφάλαιο αυτής που αφορά την περί τόκου αξίωση του εφεσίβλητου σε βάρος της εκκαλούσας που περιλαμβάνεται στην από 30.4.2018 (αρ. καταθ.)

αγωγή καθώς και ως προς την διάταξη των σε βάρος της δικαστικών εξόδων, τα οποία θα καθοριστούν εξ αρχής, να κρατηθεί και να δικαστεί η από 30.4.2018 (αρ. καταθ.) αγωγή κατά το άνω

εκκληθέν μέρος της και να αναγνωριστεί ότι η δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία είναι υποχρεωμένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των 37.326,09 ευρώ, με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση. Τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου/ενάγοντος, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, θα επιβληθούν σε βάρος της εκκαλούσας/εναγόμενης λόγω

της ήττας της (άρθρα 176, 183, 189 παρ. 2 και 191 παρ. 2 Κ.Πολ.Δ., 63, 68 παρ. 1 και 69 του Κώδικα Δικηγόρων)

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Συνεκδικάζει αντιμωλία των διαδίκων: Α) την από 21.2.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση της "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε." Β) την από 30.10.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση του ... και Γ) την από 30.5.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση του ... (...) κατά της οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την από 30.10.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση του ...

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου που κατατέθηκε κατά την άσκησή της στο Δημόσιο Ταμείο.

Επιβάλλει σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα του εφεσίβλητου για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των χιλίων πεντακοσίων (1.500) ευρώ.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την από 30.5.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση του ... (...).

Διατάσσει την εισαγωγή του παραβόλου που κατατέθηκε κατά την άσκησή της στο Δημόσιο Ταμείο.

Επιβάλλει σε βάρος του εκκαλούντος τα δικαστικά έξοδα των εφεσίβλητων, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, τα οποία ορίζει στο ποσό των τριών χιλιάδων διακοσίων (3.200) ευρώ.

Δέχεται τυπικά και κατ' ουσίαν την από 21.2.2023 (αρ. καταθ. ...)) έφεση της "ALLIANZ ΕΛΛΑΣ Α.Μ.Α.Ε.".

Διατάσσει την επιστροφή του παραβόλου στην εκκαλούσα.

Εξαφανίζει την εκκαλούμενη υπ' αριθμ. ... απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ως προς το κεφάλαιο αυτής που

αφορά την περί τόκου αξίωση του εφεσίβλητου σε βάρος της εκκαλούσας που περιλαμβάνεται στην από 30.4.2018 (αρ. καταθ.) αγωγή του καθώς και ως προς την διάταξη των σε βάρος της δικαστικών εξόδων.

Κρατεί και δικάζει την από 30.4.2018 (αρ. καταθ.) αγωγή κατά το άνω εκκληθέν μέρος της.

Αναγνωρίζει ότι η δεύτερη εναγόμενη ασφαλιστική εταιρεία είναι υποχρεωμένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των τριάντα επτά χιλιάδων τριακοσίων είκοσι έξι ευρώ και εννέα λεπτών (37.326,09), με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη της επίδοσης της αγωγής μέχρι την εξόφληση.

Καταδικάζει την άνω εναγόμενη στην καταβολής της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος, αμφοτέρων των βαθμών δικαιοδοσίας, την οποία ορίζει στο ποσό των δύο χιλιάδων (2.000) ευρώ .

Κρίθηκε, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 4 Μαρτίου 2025 χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

